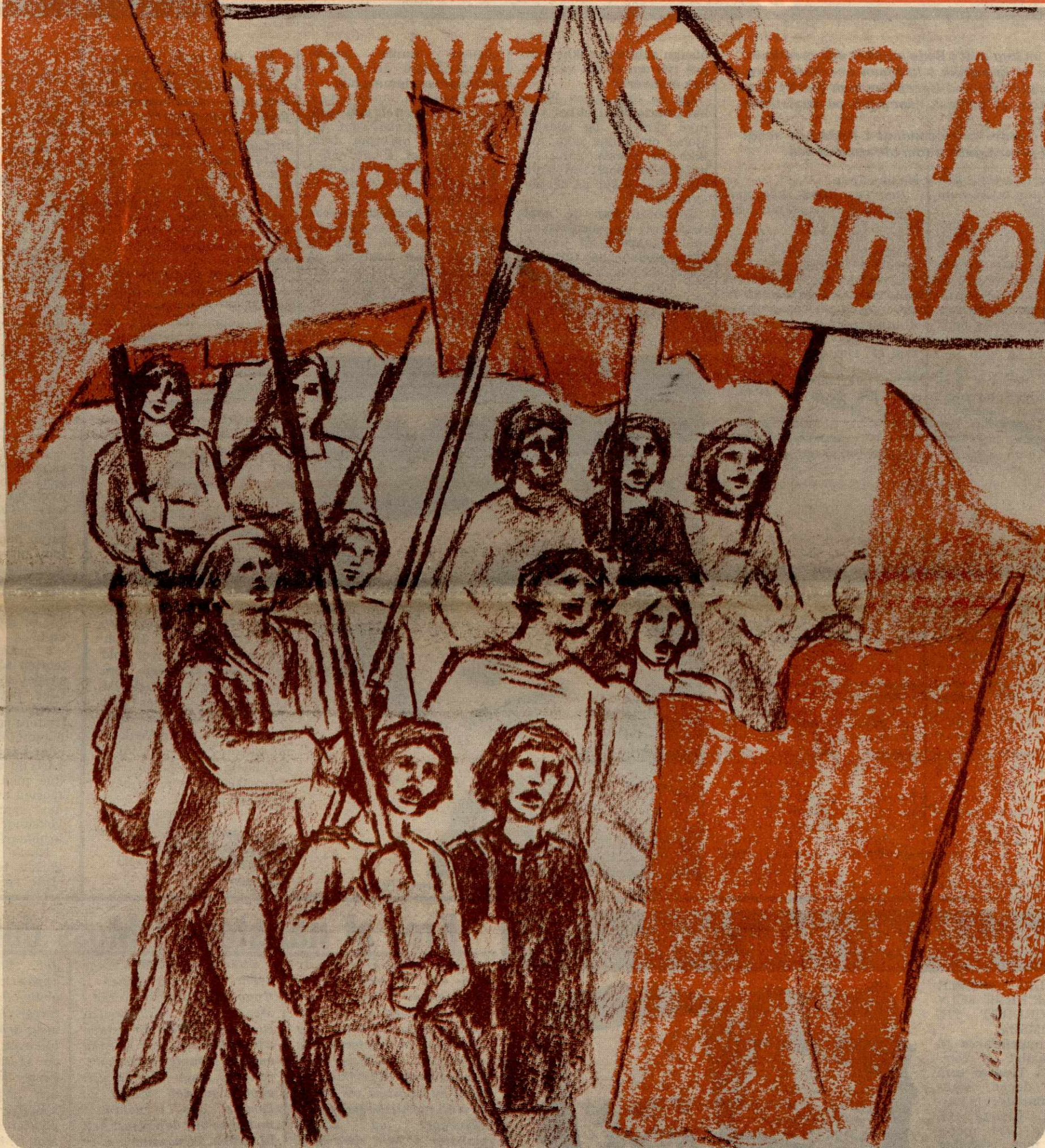

røde garde

AVISA TIL RØD UNGDOM

nr 4-77 3 kroner

1. mai på Karl Johan

Det var her vi engang gikk
som den første lille klikk,
spyttet etter, geipet av og
spottet.
Tenk å opptre som en tolk
for det grå smalgangsfolk,
her på selve veien op til slottet!
Og den røde klut vi svang,
og den stygge ræe sang –
fy, så frekt og gyselig og
fjottet!

Men vi gikk, vi gikk nå lell,
for vi visste det så vel:
denne gaten har jo alltid med
sin tunge
villet kverke alle dem
som har pekt på veien frem,
alt det nye, alt det gryende og
unge.
Og vi tviholdt på vår sak
for vi visste godt at bak
skulde en gang store massers
fotslag runge.

Og vår tro var smittsom, den!
Vi kom stadig fler igjen.
Det var mer enn dagens sut
som bandt oss sammen
Grå, det var vi visstnok, ja,
men det grå kan være bra
når der luer røde drømmer
under hammen!

Rudolf Nilsen

Nazistane sine metodar -

Knivstikking i Bodø

I høst ble en ung gutt i Bodø stukket ned med kniv. På tross av ni knivstikk i kroppen overlevde han. Det var nazisten Øyvind Lorentzen som gjorde denne ugjerninga, et grotesk eksempel på nazistenes terrormetoder.

En Røde Garde korrespondent i Bodø har sendt oss et intervju med gutten som ble stukket ned:

Kan du kort fortelle hva som skjedde den kvelden du ble stukket ned?

Nils: Ja, det var fredagskvelden ved tolvtida. Jeg var på vei opp Storgt. og stoppa utafor Pøenix hvor det sto en ansamling med folk. Lorentzen var der sammen med noen andre soldater og fløy rundt og bølla og spurte folk om de var kommunister. Så kom han bort til meg, tok tak i meg og stilte samme spørsmål, men slapp meg så igjen fordi en i gjengen hans bemerkte: «Slapp av Lorentzen, han der e'kke kommunist!» Dermed forsvant han.

Så gikk det en halvtimes tid eller så, — så dukka Lorentzen opp igjen med gjengen sin. Han fløy rett bort til meg, greip fatt rundt strupa på meg og klemte meg opp mot vinduet. Så skrek han: «Det var du som var kommunist, var det ikke!» Jeg sa at det hadde ikke han noe med, men han fortsatte: «Jeg skal drepe deg og alle kommunister!» Så hørte jeg et klikk og oppdaga ikke kniven før det var for seint. Han greide å sette kniven i meg flere ganger, men jeg greide å trø bein på han sånn at han datt. Han mista kniven et øyeblikk, — så jeg slo og sparka det jeg kunne og greide rive meg løs. Jeg kom meg på beina. Eneste utvei var å springe. Lorentzen for løs på meg og satte kniven i ryggen på meg idet jeg skulle til å løpe, men jeg holdt meg på beina, kom meg unna og fikk tatt meg ned på drosjesentralen hvor

jeg fikk hjelp.

Det var altså ikke noe «tragisk fylleslagsmål» slik enkelte vil ha det til?

Nils: Slettes ikke. Jeg var nå ikke full, tror ikke Lorentzen var det heller.

Lorentzen og «vennene» hans prøver å få det til at han stakk «i nødverge». Kommentar?

Nils: Jeg vet ikke hva jeg skal si! Det der er jo bare rot. Først sa han til politiet at han overhodet ikke hadde gjort det, så sa han at han hadde «trua», men ikke stukket, og til slutt kom han med det at han stakk i «nødverge». Siden har han kommet med enda flere varianter. Jeg har sagt til han at han får se å bestemme seg for hvilken av dem han skal velge i retten.

Det som er sikkert er at hvis ikke jeg hadde greid å trø bein på han den kvelden ville han ha fortsatt å stikke, jeg hadde jo ni knivstikk i kroppen.

Så du er enig i at det var et regulært drapsforsøk?

Nils: Ja!

Saka har vært forsøkt dyssa ned og bagatellisert både i avisene her i byen, av politiet og av stasjonsledelsen. Dessuten har de påstått at knivstikkinga ikke var politisk motivert. Hva mener du om dette?

Nils: Ja for det første, Lorentzen sa rett ut til meg da jeg ble innkalt til møte med noen offiserer fra flystasjonen etter at jeg var utskrevet fra sjukehuset: «Det er ikke deg, men AKP(m-l) vi er ute etter.» Etter et sånt

utsagn skulle det ikke være noe tvil om at det var politisk motivert!

Og en ting synes jeg er karakteristisk. Det har vært mye skriving og spekulasjoner om denne saka, men ikke en eneste gang har avisene henvendt seg til meg for å få mitt syn på det som skjedde!

Dessuten har de nektet AKP(m-l) og «Aksjonskom. mot Hoaas» å få innlegg. Mens nazister har fått plass i spaltene som bare det! Da vet man jo hvor man har avisene! Særlig er det jævli når avisene prøver å få det til at kommunistene og nazistene er likedan. Nei

avisene skulle bringe nyheter, ikke drive på å spekulere og dømme folk.

Aksjonskom. mot Hoaas & naziterror har hele tida holdt fast på at det skal være full offentlighet omkring dette drapsforsøket. Er du enig i dette, og har det arbeidet som er blitt drevet vært til støtte for deg?

Nils: Aksjonskomiteen har sagt det som er sant, fått fram det som virkelig skjedde. Sett nøkternt på saka hele tida. Det har vært den viktigste støtten for meg, det at sannheten er kommet fram, — i motsetning til de som har villet lage sitt «eget bilde» av saken.

Bildet: Knivstikkeren Øyvind Lorentzen

For ikke lenge siden ble Lorentzen løslatt av politiet, angivelig fordi han «ikke (!) betraktes som særdeles farlig». Kommentar?

Nils: Jeg mener at han må fortsette å være bak lås og slå! Politiet ser alt for lett på denne saka. Når et menneske kan gå rundt å true folk samme natta og dagen etter, etter å ha stukket ned en person, kan det ikke være tvil om at mannen må holdes isjakk.

Jeg angrer at jeg sjøl ikke har vært mer aktiv ved å kreve at Lorentzen ikke måtte slippe løs. Ikke for det, politiet gir jo blanke i mine krav, i mitt krav om sikkerhet. De gad ikke engang å underrette meg om at Lorentzen slapp løs!

De aksjonene og demonstrasjonene som har vært for å få Lorentzen fengsla, har det vært en riktig måte å gjøre det på synes du?

Nils: Ja, absolutt. Dessuten viser det at han nå har måttet stikke av fra byen at han slettes ikke er så «uskyldig» som han påstår.

Til slutt, assen ser du på nazister og nazisme i Norge idag?

Nils: Jeg tar skarp avstand fra nazistene. Det er folk som kun bedriver vold og terror. «Skruer» som Hoaas er ikke ufarlige. De kan sitte på røva mens typer som Lorentzen får sette ideologien ut i livet. Alt dette må taes med rota, for lar vi en eneste trevl vokse fram kan nazismen spre seg her i landet på ny.

Korrespondent, Bodø

Mordb

I mars vart Oktoberbokhandelen Tromsø sprengt i lufta med dynamitt. To menn som bur i samme huset som bokhandelen held til i, slapp utruleg nok uskadd frå eksplosjonen. To andre personar forlet bokhandelen nokre minuttar før eksplosjonen.

I full visse om at det var folk i huset sprengte Tromsønazistar huset i lufta. Ein av dei som har blitt tatt etter sprenginga sa at han visste der var folk i huset, men han hadde ikkje mot til å varsle dei. Åtaket på bokhandelen var eit grotesk mordattentat, eit forebels høgdepunkt i terroren som nazistane brukar i kampen mot alt som er progressivt.

Med ein gong etter sprenginga sa progressive i Tromsø og landet over: Det ligg politiske motiv bak sprenginga, rett søkelyset mot nazistane.

Politiet og borgarpressa følgde så visst ikkje dette rådet: Borgarpressa nytta sprenginga og mordfreistnaden til på beste måte å styrke den reaksjonære «kommu-nazi» teorien. Eir teori som seier at kommunistar og nazistar er like fæle, dei er «ekstremistar på kvar sin fløy». I denne saka betyr denne teorien at dei som driv ein progressiv bokhandel er like fæle som dei som sprenger denne bokhandelen og som samstundes gjer dette i visshet om at menneskeliv kan gå tapt.

I praksis betyr denne teorien som passar borgarskapet som hand i hanske: Gjer ingen ting som er progressivt. Då kan du irritere nazistane på deg, så dersom nazistane går til ein eller annan terroraksjon så vert du medskyldig på lik line med nazistane. Denne teorien er skapt av og tenert dei som vil kvele den voksende klassekampen frå arbeidarklassen.

Nokre eksempel syner korleis borgarpressa framstilte sprenginga og mord

DNA-pamp: «AKP'erne selv har utfordret til bråk»

«PERSONLIG MENER JEG AT AKP'ERNE SELV HAR UTFORDRET TIL BRÅK I TROMSØ»

Det er gruppeføreraren til «arbeidar»partiet i kommunestyret i Tromsø som kjem med denne kraftsatsen i eit miniintervju i Arbeiderbladet tirsdag 15. mars, straks etter mordattentatet mot Oktoberbutikken i Tromsø.

Utsagnet er eit av dei grovaste som har kome etter at nazistane sprengte bokhandelen.

Det Helge Jacobsen seier er at det er AKP som sjøl er skyld i at bokhandelen vert utsatt for attentat!! Det å opprette ein bokhandel er så provokatorisk etter hans mening at det slett ikkje er rart at nazistene sprenger han i lufta!

Vidare legg Jacobsen heilt opp til forbud av AKP(m-l) og går til åtak på dei demokratiske rettane som ennå finns. Jacobsen seier at AKP irriterer folk på gata

med stands (!!) og at dei infiltrerer på arbeidsplassane. Skal Jacobsen trekke nokre konklusjonar av det han seier må det jo vere at det vert forbod mot stands på gata og at det vert forbudt for marxist-leninistar å få seg jobb!

Og Jacobsen held fram med at han ikkje skjønar kva nytte det er å ha bråkmakarane i AKP. «De

bidrar ikke til en progressiv utvikling i samfunnet, tvert imot er de reaksjonære.» Den nødvendige konklusjonen på dette må jo vere at Jacobsen såg at AKP vert forbudt.

Det er klart at det er medvetne nazistar som står bak sprenginga. Dei bryr Jacobsen seg ikkje med. Han er berre ute etter å styrkje kampanja mot AKP(m-l).

Krev at nazistene i Moss dømmes

I Røde Garde nr. 2 for i år stod det en artikkel fra «Skoleelever i Rygge». Artikkelen omtalte en mislykka aksjon for Blücher og Co utafor en ungdomsskole og hvordan den lokale nazibanden herja i distriktet. På kjent ny-nazistisk vis hadde de malt rasistiske slagord på husvegger og klistra plakater i hele distriktet. Ved siden av dette hadde en privatperson gjennom lang tid blitt utsatt for grov sjikanerie. Ei natt blei bilen hans bokstavelig talt klistra sammen — nazistene helle lim med glassbiter i over hele vogna!

Etter å ha gått den lange veien fra lensmannen i Rygge, via politimesteren i Moss og statsadvokat Elgesem i Eidsivating statsadvokatembete, har nå saka endelig kommet til forhørsretten i Moss. Her får RG opplyst at den tidligst vil komme opp i sommer, muligens blir den utsatt helt til høsten. To nazister, en av dem heter Oddvar Kristoffersen, vil bli tiltalt for «rasediskriminering og skadeverk» — sjikanen og truslene mot privatpersonen er henlagt «fordi det ikke ville fått betydning for straffutmålingen». Så råttent er

det borgerlige «retts»apparatet når vanlige arbeidfolk blir utsatt for naziterror. Det skulle vært Arneus Schiødt som hadde fått bilen sin overøst med lim — da skulle nok jusens høyesterett kommet til en helt annen avgjørelse enn her! Helst vill politiet henlagt hele saka mot nazibanden, men så lenge to av dem blei tatt på fersk gjerning ville det være for grovt sjøl for politiet. Krev de to nazistene dømt!

Røde Garde vil følge opp saka.

Bildet: Nazistane sitt avskyelige verk.

terror og vold

nn i Tromsø

freistnaden: «Oktoberrevolusjonen: Ekstremistkrig i ishavs- byen» (Dagbladet) «De politiske ekstremist-gruppene på ytterste ven-

stre og høyre fløy i Tromsø ligger i full krig etter at AKP (m-l) bokhandlen

Oktober ble sprengt i lufta natt til søndag» (VG).

Fleire aviser framstilte «venstreekstremistene» eller AKP(m-l) som direkte mistenkte for å ha sprengt bokhandelen. VG tar tillegg heilt klart parti for nazistane i denne saka ved å intervju Øyvind Lorentzen, nazisten som ga ein Bodøgut 9 knivstikk fordi han meinte guten var kommunist. Dette held VG stillt om medan Øyvind Lorentzen får legge ut: «Følgelsen fra ml'erne er rett og slett uutholdelig.» Same Øyvind Lorentzen som ellers skryt av nazisypatiane sine seier vidare i VG at han knapt veit «hva en nynazist er».

Kva så med politiet i Tromsø? Rett nok er det blitt arrestert folk. Folk som har tilstått sprenginga og planlegginga av attentatet. Politiet blei tvinga av ein brei folkeopinion til å gå til arrestasjonar av skuldige. Ein av dei skuldige vart utpeika allereie dagen etter attentatet, likevel tok det ei veke før han vart arrestert! Mykje av kreftene brukte politiet til å få tak i navn på folk som er med i AKP(m-l), og folk som brukar å handle i bokhandelen. Dette meinte politiet var turvande opplysningar for etterforskinga av saka. Dei gjekk og så langt at Raud Valallianse sin bystyrerepresentant vart henta frå jobben og arrestert på grunn av ein interpellasjon han ville legge fram i bystyret.

Vi må lære av Tromsø saka, nazistane er politiske kriminelle dei skyr ingen terrorhandlingar for å knuse alt progressivt. Vi må gå til aktiv kamp mot nazistane sin framvekst og kreve forbud av nazipartiet «Norsk Front».

SV står fast på en borgerlig militærpolitikk!

Landsmøtet i SV vedtok å gå imot bevilgninger til militærapparatet i Norge. SV sjøl framstiller dette som et svært revolusjonært vedtak — er det slik? Nei, så absolutt ikke! Sannheten er at det var mange forskjellige borgerlige strømninger i forsvarsspørsmålet som forente seg til dette vedtaket. Den inngrrodde pasifisten Torild Skard stemte for vedtaket. Andre igjen knytter vedtaket først og fremst til spørsmålet om Norge er med i NATO eller ikke. Som f. eks. Per Eggum Mauseth, hovedstyremedlem i SV og sekretær i stortingsgruppa. Han stemte for vedtaket om militærapparatet, og gir følgende begrunnelse til «Ny Tid»:

stoppe opp, i og med at landsmøtet vedtok å gå mot enhver bevilgning til våpen i et imperialistisk militærapparat så betyr ikke det at SV samtidig har sagt at partiet under enhver omstendighet er mot et norsk militærvesen etter norsk utmelding av NATO.

Det ble hevdet på landsmøtet at vi ved å stemme for bevilgninger til NATO-forsvaret skaper illusjoner om forsvarss plass og rolle i vårt samfunn. En kommentar?

— Vi må ikke spre den illusjonen at det i det hele tatt går an å demokratisere militærvesenet innafør NATO. Sjøl må jeg si at jeg i det hele tatt er skeptisk til at det går an å ha et demokratisk militærvesen i et kapitalistisk land.

Ingen kan våge den påstanden at dette har noen ting med revolusjonær forsvarspolitik og gjøre. Prinsippprogrammet til AKP(m-l) setter sakene på rett plass: «Så lenge det har vore klasseunderkuing i Noreg har utbytarklassen hatt eit statsapparat til å halda

massane nede med. Staten voks ut frå våpenmakta, og til alle tider har våpenmakta vore kjernen i statsapparatet.

I dag er det norske statsapparatet og ein reiskap i hendene på den herskande klassen til å underkua arbeiderklassen og folket og halda det kapitalistiske klasse-diktaturet oppe. No som tidlegare er kjernen i staten valdsapparatet, militæret, halvmilitære styrkar og politiet.»

SV's og AKP(m-l)s linje i forsvarsspørsmålet er som ild og vann. AKP(m-l) avviser enhver ide som går ut på at det er mulig å «demokratisere» militærapparatet under kapitalismen. Det norske borgerskapet vil, helt uavhengig om vi er medlem av NATO eller ikke, alltid til sjuende og sist forsvare makta si med det militærapparatet de har bygd opp. Dette militærapparatet kan aldri bli noe redskap for arbeiderklassen, men må tvert imot knuses gjenom en væpna revolusjon for at arbeiderklassen skal ta makta i Norge. Hva mener SV? Jo, Mauseth er «skeptisk til at det går an å ha et demokratisk militærvesen i et kapitalistisk land»! Videre at spørsmålet om bevilgninger til borgerskapets militærapparat må vurderes på nytt etter at vi eventuelt har meldt oss ut av NATO! Mauseth har jo ikke forstått det aller minste av hva borgerskapet skal bruke militærapparatet til! Slå tilbake alle forsøk på å framstille SV-vedtaket som «revolusjonært». SV er fortsatt et borgerlig parti.

Svenske soldater til aksjon

Om du er soldat i Sverige er det ikke greit å bli sjuk. Her praktiseres nemlig en ordning som går ut på å «ta igjen» tapt tjenestetid på fritida! Er du sjuk under en øvelse må du pent bli igjen i leiren på lørdag mens de andre gutta drar på perm. Ikke nok med at du er sjuk — du skal straffes for det i tillegg! Dette finner selvfølgelig soldatene seg ikke i. For noen uker siden demonstrerte bortimot 300 soldater fra I1 utafor Stockholm mot dette vannvittige systemet. Under parolene «Kompletterende utbildning på tjenestetid», og «Nei til åtalet før ordervågran» samla de seg utafor kasernene før de gikk til regimentssjefen. Det hele blei en lite trivelig episode for den høye ofiseren. Det passa seg nemlig slik at han nettopp den dagen hadde en sveitsisk militærdelegasjon på besøk. Som alle forstår fikk regimentssjefen uante problemer med å fortelle sine sveitsiske venner hva slags tjeneste de demonstrerende soldatene var i gang med! Regimentssjefen ville ikke snakke med soldatenes valgte representant, «men regimentsledningen på I1 tänker sig nog for två gånger innan de lägger kompletterande utbildning på lördag nästa gång...», kommenterer «Gnistar», avisa til Sveriges Kommunistiske Parti.

1930-åra — Unge Høyre i spenn med nazistene

OPROP.

Det Norske Studentersamfund er ikke og har på lang tid ikke vært et samfund for studenter. Fra å være et fritt akademisk forum, et kamp- og møtested for alle socialt uteksaminerte kandidater forsøker å pusse på slagordene fra det forrige århundre, og preker sine negative ider fra selve formannsplassen. Studentersamfundet er skrumpet inn til å bli en alderstegen kommunistkikk uten interesse for studentene. Med dette må og skal der bli en slutt!

Kommunismen i Studentersamfundet har forlenget mistet sin tiltrekningskraft, men dette er ingen undskyldning for de nasjonale studenter til å synke hen i passiv likegyldighet. Marxisme bekjempes ikke ved passivitet, men med vilje og pågdenhet. I to semestre har der nu vært drevet en aktiv og kraftig opposisjon. Denne kamp vil bli fort-satt inntil seiren er sikret.

De nasjonale studenterorganisasjoner, Den Konservative Studenterforening, Fedrelandslaget Studentgruppe og Nasjonal Samlings Studentgruppe vil sammen skape den nasjonale front i Studentersamfundet, og gå til felles kamp for å gjenerobre Samfundet for studentene.

Vi oppfordrer enhver nasjonalt tenkende student og enhver eldre akademiker med interesse for sitt Samfunds tradisjoner til å melde sig inn i Studentersamfundet og bli med i aksjonen.

Ivar Lunde, Den Konservative Studenterforening.
Terje Baalsrud, Fedrelandslaget Studentgruppe.
Rolf Fuglesang, Nasjonal Samlings Studentgruppe.

De tre samarbeidende foreninger vil i nær fremtid arrangere et fellesmøte hvor de nærmere planer vil bli fremlagt. Tid og møtested vil bli bekjentgjort senere.

Glem ikke historia til Unge Høyre! Sjøl vil de gjerne glemme den, og det er ikke det minste rart. Her er et utdrag fra forløperen til «Extra» fra mars 1933:

«Det er i første rekke en kulturkamp Hilter fører. Og fordi det er Tysklands frigjøring fra marxismens kvelertak det gjelder, har han rett når han sier at hele Europa bør være ham takknemlig for hvad han gjør. Makter han å rense sitt land fra den kommunistiske farsott, å utrydde lusene i det røde flaggs folder, for å benytte det svenske socialdemokratis skaper, Georg Brantings uttrykk, har han sannelig gjort seg fortjent til navnet; den europeiske civilisasjonsredningsmann.»

Røde Garde har før dokumentert at Erik Blücher ser på Unge Høyre som det beste rekrutteringsgrunnlaget. Som vi ser er dette helt i pakt med Unge Høyres historie.

Studentoppøpet som er trykt i faksimilen over, bør heller ikke gå i glemmeboka. Den Konservative Studentforening er studentgruppa til Unge Høyre! Oppøpet blei lagd våren 1935.

★ røde garde

Avisa til RØD UNGDOM
Boks 2046, Grünerløkka, Oslo 5
Postgiro for abonnement: 4 79 21 31
Postgiro for kommisjonærer: 20 60 68
Abonnement koster 30 kroner for ett år
RØDE GARDE kommer ut hver måned
bortsett fra juli
Redaktør og ansvarlig utgiver:
Erling Maartmann-Moe
Trykt i offset hos A/S Duplotrykk

Nytt format - Ny giv for Røde Garde!

Fra og med dette nummeret har Røde Garde fått nytt utseende. Det er sentralstyrets arbeidsutvalg i Rød Ungdom som har bestemt at vi skal gå over til avisformat for å utnytte det nye rotasjonsstrykkeriet til «Klassekampen» fullt ut. Ved siden av kraftig innsparing i trykkeutgifter betyr denne lille «revolusjonen» at vi utvider avisa kraftig. De 16 sidene du nå holder i hånda tilsvarende 32 sider i det gamle formatet. Folk som har lest RG i en tid vil også se at de journalistiske mulighetene er blitt kraftig utvida.

Men, kamerater — dette er bare starten på en større og langt mer omfattende utvidelse av den kommunistiske ungdomspressa. Fra i dag å være et tidsskrift som kommer ut 9 — 10 ganger i året, er det meningen at Røde Garde i løpet av en ikke altfor lang periode skal komme ut adskillig oftere og virkelig bli ei avis som er dugelig i kampen. Den månedlige utgivelsen vi idag opererer med forhindrer at vi kan gripe inn i den aktuelle kampen for ungdomsklubber, på skolen og på arbeidsplassene. Fra å være et «opplysningsorgan» skal RG bli ei aktuell avis som kommunistisk og progressiv ungdom kan bruke i den daglige kampen.

FRAMGANGEN GIR SEG IKKE SJØL!

Ei kommunistisk avis er avhengig av aktive lesere. Hvis vi skal kunne gripe inn i kampen, analysere, oppsummere og så i spissen, er første forutsetning at vi veit hva som skjer i alle landets kroker og krokar. Et stort nett av arbeiderkorrespondenter har gjort Klassekampen i stand til å trykke 1½ side korrespondentstoff hver eneste dag. Slik kan den kommunistiske dagsavis gjen speile den daglige klassekampen på små og store steder og organisere hele klassen rundt viktige kampsaker. Dette må være et eksempel for ungdommen. Tenk hva et utbygd korrespondentnett i den kommunistiske ungdomsavis ville betydd for alle oss som til daglig kjemper mot reaksjon og revisjonisme på skolen og på jobben!

RG's framgang står og faller med at du tar penen fatt og sender ei lita notis til redaksjonen om det som skjer akkurat der du er. Det behøver ikke være mye og det behøver ikke være fint formulert. Det viktigste er at vi forstår hva som er skjedd så vi kan formidle det til ungdom over hele landet. Har du muligheter så send gjerne med et svart/hvitt bilde — det gjør artikkelen adskillig mer levende!

Venner av Røde Garde! Tru ikke at framgangen kommer rekandes på ei fjel eller at andre skal ta seg av den saka. Nøkkelen til fi-ungang ligger i at vi tar et felles løft! Sørg for at vi om ei tid kan se tilbake på denne avisa som en millipæl i den kommunistiske ungdomspressas historie — Ny giv i Røde Garde!

klipp & kommentar

«Konduktør» på SV si liste

«Konduktør» Froyn på talerstolen i Det Norske Studentersamfund.

SV har ikkje akkurat overflod på arbeidarar. Det er noko einkvar veit. Men i år er det valår, og eit parti som freistar å gjere seg sjøl til eit «arbeidar»parti må i det minste kunne skrangle fram ein arbeidar til val-lista si.

I Oslo har SV funne fram til Froyn og sett han på 3. plass på stortingslista. «Konduktør» står det bakom namnet hans. For å markere at her kjem arbeidarklassen personleg. Å ja, han har då vore konduktør, men det er lenge sida. Han job-

ba deltid som konduktør i nokre år. Så vart han fast eit års tid. Og så vart han formann i foreninga og har sidan ikkje teke korke i klippetang eller billettmaskin. Og det vert over sju år sidan no.

Men om han vert kasta som formann, då vert han vel konduktør igjen?

Kven er Froyn? Han er ein arbeidararistokrat som i dei siste 7 åra har sitte på eit kontor med arbeidstid som høyrer eit kontor med. Han har ikkje stått opp halv fire om morgenen for å rekke førstevakta, og han har ikkje vore på jobb til bort i to om natta. Han har ei løn som ligg godt over det ein vanleg konduktør har. Han har ikkje kontrollert med stjerner og striper etter seg om han ikkje har hua på hovudet. Froyn lever eit «interessant» liv saman med andre opp-

kjøpte arbeidararistokratar i pampestillingar, folk som har store privilegier samanlikna med arbeidsfolk, privilegier dei med nebb og klør forsvargar og ikkje vil gje frå seg.

Posisjonen til Froyn er ikkje så sterk i foreninga lenger. Det veit Froyn. Og han veit at den dagen han ikkje får fleirtal på årsmøtet, då kunne han risikere å verte konduktør.

Men ein arbeidararistokrat tar ikkje slike risikar. Dei gjer kva dei kan for å sikre stillinga og privilegia. Slik og med Froyn. For ikkje lenge sida vart han fagleg leiar i SV, så vart han nestleiar, så fast tilsett. Karriera er sikra. Lønna av statsløyvingar får han sitte på SV-kontoret og konduktøryrket er langt, langt unna!

Nordli strekker seg langt

«Man har til og med gått så langt som til å karakterisere rett til arbeid som en menneskerett», sa statsminister Odvar Nordli på TV etter det sosialdemokratiske toppmøtet i Oslo i begynnelsen av april. Så frekk går det an å bli, etter at DNA har hatt «arbeid til alle» på programmet siden begynnelsen av århundret!

DNA og SV drar lasset sammen

«AP er i stor grad arbeidsfolks parti i dette landet». Sitatet er ikke henta fra en koryfe i Det Kongelige Norske Arbeiderparti, men fra den andre «hovedstrømninga i norsk arbeiderbevegelse». Opphavsmanen er nemlig John O

Paulsen som er 1. mann på SV-lista i Sogn og Fjordane. Jammen sa vi to hovedstrømninger! SV og DNA er deler av en og samme «strømning» — den sosialdemokratiske og arbeiderfiendtlige.

Møte med en delegat til «KUs» landsmøte

rode garde
korrespondent

Vi har vore på Jazzfestival på Voss. Fyrste kvelden vi var der, gikk vi på konsert med Dexter Gordon. Vi hadde på førehånd rekna med å kunne slappa av med litt god musikk, men ikkje denne gongen, nei! Det første mennesket vi møtte var ein «KU»ar som vi ikkje akkurat kan kalla edru. Slik vi alltid gjer når vi møter revisjonistar, kom vi opp i ein diskusjon med han. Etter å ha krangla om Ugandas forhold til Sovjet og nokre ting som gikk direkte på «KU» og «NKP», fekk vi vite litt av

«kameratens» bakgrunn. Han var frå Bergen og skulle eigentleg vore på landsmøte i «KU» akkurat då. Men slik gikk det ikkje. Kvelden før hadde han gått på ei lita privat tilstelling, der han hadde drukke seg så full at han fant det meir tilrådeleg å drege på jazzfestival enn å møte på landsmøtet... Vi kan ikkje seie anna enn at vi er sær imponert av disiplinen innan dette «sosialistiske» partiet. Alt vi kan seie er at vi håper du fikk ein hyggeleg jazzfestival. Det fekk vi!

«Arbeideraristokratenes Ungdomsfylking»

HER ER AUF's UNGDOMSKANDIDATER

De fleste fylkespartier har nå avholdt sine nominasjonsmøter. De avisa går i trykken, er det bare Oslo og Finnmark som gjenstår. Og resultatet viser at AUF langt på vei har riddes fram med sitt krav om flere unge på Stortinget i en rekke av fylkene. Særlig har ungdommen fått en sterk representasjon i det røde nedmarkfylket der Sigbjørn Johnsen er ført opp på «sikker plass» og AUF's nestformann. Annaliese Bakken har fått en kampplass som nummer 6 på lista.

Fleire av disse kandidatene blir utvalgt å linne på Stortinget etter valget i september.

SIGBJØRN JOHNSEN er 24 år gammel fra Stavanger. Han har vært medlem av AUF i mange år og har vært aktiv i ungdomsarbeidet. Han har vært medlem av AUF i mange år og har vært aktiv i ungdomsarbeidet.	HALVARD BAKKE kommer fra Bergen og er 32 år. Han har vært medlem av AUF i mange år og har vært aktiv i ungdomsarbeidet. Han har vært medlem av AUF i mange år og har vært aktiv i ungdomsarbeidet.	GUIN VIGDIS OLSEN-HAGEN har 15 år og er medlem av AUF. Hun har vært aktiv i ungdomsarbeidet. Hun har vært medlem av AUF i mange år og har vært aktiv i ungdomsarbeidet.	MARTIN KOLBERG er 27 år gammel og medlem av AUF. Han har vært aktiv i ungdomsarbeidet. Han har vært medlem av AUF i mange år og har vært aktiv i ungdomsarbeidet.
--	---	--	--

rode garde korrespondent

Det er valg til hausten. I den siste utgava av Arbeiderungdommen (akk!) avisa til AUF, vert dei ungdommelege arbeidararistokratane presentert, dei som har ein Stortingstaburett i magen.

Det er ikkje småting AUF har skrangla saman til sine kandidatar. Her er det ein undervisningsleiar, ein handelsminister (!!!), sekretær i AUF (tidlegare ungdomsekretær i DNA), nestformann i AUF og student, ein stortingrepresentant, ein lektor, ein journalist Granerud som er bror til den berykta streikebrytaren ved Norsk Champignon, ein gruppesekretær for DNA si stortinggruppe, og den ikkje ukjente tidlegare AUF-forkvinna Sissel Rønbeck.

Dessutan er det ein soldat. På toppen av kransekaka kjem dei «faglege» innsлага, AUF sine «arbeidarar». Den eine er ansett i Abonnementsavdelinga i Rogalands Avis, sit i formannskapet i Sandnes og er med i Kringkastingrådet. Den andre har eigentleg arbeidsplass i Postverket, men har vore ein periode på Stortinget. Før det var han pamp i fagrørsla i Trondheim. Gudane må vite når han sist gjorde eit skikkeleg arbeidslag!

Ein vanleg arbeidar som går på jobb kvar dag finns ikkje.

AUF bør straks skifte namn til Arbeideraristokratiets Ungdomsfylking!!

SPORVEISBJENT

Her er Røde Gardes postgironummer

Gjennom lengre tid har det vært rot i kontonummene til Røde Garde. Her er de riktige numrene: Penger for abonnement

settes inn på konto nr. 4 79 21 31. Kommisjonærer skal bruke konto nr. 20 60 68.

Kathrineborg i Sandefjord:

Ungdom sloss og vant!

Det er nå snart sju år siden Sandefjord fikk fritids-senter for ungdommen. Vi snekra og malte, og etter seks måneders hard jobbing blei Kathrineborg ungdomssenter åpna. Politikerne var på den tida svært så ivrig etter å «hjelp» ungdommen, gatefyll og narkotika var nemlig et svært problem. Åpninga av senteret blei sett på som et viktig tiltak for å løse disse problema, så når åpninga var et faktum, kranla politikere om hvem som hadde æra for det.

SENTERET EN TORN I ØYET PÅ POLITIKERNE

Men ungdommen på senteret ville gå sine egne veier. De fant seg ikke i diktat verken fra Høyre eller AP, så senteret blei snart en torn i øyet på politikere.

Det ble gjort mange forsøk på å stenge senteret. Lokalavisene blei flittig brukt for å sverte stedet, og heten var som vanlig: mindre-årige drikker, røyker hasj og har samleie på senteret og lederne driver politisk indoktrinering. Dette førte ikke fram, senteret blei stadig benyttet av flere og flere ungdommer.

NEDSKJÆRING I BUDSJETTET

Når det ikke nytta med hets for å få stengt senteret, ble nye midler forsøkt; drastiske nedskjæringer på budsjettet. Og høsten 1976 var Sandefjord kommune i en vanskelig økonomisk situasjon, bl.a. på grunn av et rådhus til 80 millioner kroner. Høyres budsjettfor-salg blei vedtatt i formannskapet. Her var bevilgningene til senteret så å si radert vekk. På tross av det-

te var Høyres gruppefører Tor Hagberg raskt ute i avisene og forsikra oss om at vedtaket ikke ville bety stenging av senteret, tvert om, senteret skulle få bedre forhold enn noen gang før. Men det var ikke mange som gikk på løgnene hans. Vedtaket betydde en ting, kroken på døra for 250 ungdommer. Ennå var ikke vedtaket endelig, vi måtte gjøre noe før budsjettet skulle opp i bystyret. Kathrineborg-ungdommen satte i gang. På et allmøte valgte vi aksjonskomite og la en plan for jobbinga fram til bystyremøtet. Vi la følgende planer: Underskriftskampanje med hovedkrav «Nei til nedskjæring på Kathrineborg Ungdomssenter» og «Ja til flere aktiviteter for uorganisert ungdom», åpent møte om saka og samme dag et demonstrasjonstog.

AKSJON FOR BYSTYREMØTET

5 000 underskrifter samla vi inn i løpet av tre uker, nærmere jul hadde vi 6 000 underskrifter og like mange kroner. Vi hadde stor støtte, det viste støtteklæringer fra mange av foreningene i byen og oppslutninga om demonstrasjonstog og det åpne møtet. Sjøl om det regna og blåste var det 350 mennesker som gikk i demonstrasjonstog. Hagberg og meningsfellene hans fikk litt av et sjokk når de så rådhuset blei fylt av unge og eldre som ropte taktfaste slagord så det ljoma mellom veggene.

På tross av bystyrets vedtak om nedskjæringer på budsjettet til senteret bedyra Hagberg får dager etter møtet at senteret skulle åpne som vanlig etter jul. Ingen forstod hvordan dette

skulle kunne gå an. Bystyrevedtaket betydde m.a. at den eneste heltidsansatte mista jobben, og de tre deltidsansatte så seg også nødt til å slutte fordi de ikke fant det forsvarlig å fortsette.

SENTERET BLEI IKKE ÅPNA

Vi stilte opp på senteret som vanlig etter jul, men ingen var der og låste opp. Tre vanlige åpningskvelder møtte vi fram uten at det blei åpna for oss. Da var det slutt på tålmodigheten. Vi skreiv et brev til Hagberg der vi krevde at senteret blei åpna. 30 stykker av oss dro opp til Hagberg og leverte brevet. Der i gården viste det seg å være bryllup og gubben sjøl var nå ikke helt edru. Det viste seg at Hagberg ikke en gang hadde undersøkt om senteret var blitt åpna slik han hadde lova.

AKSJONENE GAV RESULTAT

Etter besøket hos Hagberg skreik avisene over seg: «Nå har aksjonsungdommen gått over sterken, tenke seg til noe så frekt.» Men aksjonen viste seg å være vellykka.

Kommuneadministrasjonen satte i gang et febrilsk arbeid for å få folk til å jobbe på senteret. Senterlederen som blei sparka av bystyret fikk jobben sin tilbake, likeså alle de deltidsansatte.

I dag er senteret åpent igjen. Det har blitt flere deltidsansatte og lønna deres er heva.

Slaget om Kathrineborg endte i en foreløpig seier for ungdommen. Mottoet i dag er: vi har slåss for stedet vårt og vi har vunnet. Nye angrep vil bli møtt på samme måte. BARE VÅR EGEN KAMP GIR SEIER!

Korrespondent, Sandefjord

Frelsesarmeens hybelhus i Oslo

Fengsel for unge jenter!

Når folk snakker om Frelsesarmeen, hører en ofte: «Men de gjør jo mye godt ...» Etterhvert begynner sannheta om de «barmhjertige samaritaner» å komme fram. På Hammersborg skal Frelsesarmeen bygge høyblokk, derfor måtte klubben rives og politiet settet brutalt inn mot ungdommen. Frelsesarmeen toet sine hender, men var like fullt ansvarlige for at ungdom blei banka opp og bitt av politihunder.

På Hasle i Oslo har Frelsesarmeen et pensjonat for unge jenter. «Frydheim» heter det, og står fram som et sosialt tilbud for «unge jenter fra landet» og for folk fra vernehjem o.l. som sosialkontoret betaler for. Men på «Frydheim» er det ikke mye «sosialt». Et ordensreglement som en skulle tro var fra 1800-tallet, en «tre-manns-mafia» (bestyrerinne, vaktmester og kokke) som hundser jentene og opprettholder jernhard disiplin og en standard som klart avslører at motivet for drifta er profitt, er virkeligheten.

— Ingen skal få meg til å tro at ikke Frelsesarmeen tjener penger på pensjonatet, sier ei jente som har bodd på «Frydheim» til RG,

vi betalte ca. 1 100 kroner måneden for kost og losji, og bestyrerinna sparte inn på alt det var mulig å spare på og mere til. Om vinteren var det så kaldt at en måtte krype under dyna for å holde varmen — og blei en sjuk nektet de å ringe etter lege. Kveldsmat fikk vi bare i helgene, nesten ikke grønnsaker til middag, og frokosten var elendig, f.eks. med bare ett glass melk hver dag. Og hvordan kan ei bestyrerinne ha råd til å kjøpe bil til sønnen sin på 18-årsdagen hans, om ikke stedet gikk med *overskudd*?

— Fortell litt om ordensreglementet?

— Foruten de mer «vanlige» reglene, ikke lov å spille kort, drikke alkohol o.l., hadde vi verken nøkler til romma våre (to- og tre-mannsrom) eller til gate-døra! Uansett når på dagen vi kom hjem, måtte vi ringe på, og seinere enn kl. 23 på hverdager og kl. 24 på lørdager blei det ikke åpna. Dessuten hadde bestyrerinna i følge reglene lov til å gå og rote i våre skap og skuffer.

Det var også bare lov å ringe inn til oss mellom klokka 17 og 19 — utenom denne tida blei ikke sjøl viktige beskjeder tatt imot.

Jeg har sjøl opplevd at folk som har prøvd å ringe til meg har blitt skjelt ut og fortalt at jeg ikke bodde der!

— Men prøvde dere jentene aldri å få forbedra forholda?

— Jo, en gang blei ei jente kasta ut uten grunn og vi satte i gang ei underskriftskampanje for å få henne inn igjen. Oppslutninga var god, men aksjonen stranda på at vi måtte ha tak i adressa til jenta fra bestyrerinna — og ingen turte gå og spørre henne! Det sier litt om stemninga på «Frydheim»!

Både jeg og andre blei trua med utkastelse på grunn av denne aksjonen, men da vi trua med å gå til avisene og fortelle om stedet, blei det stilt. Men ei annen jente blei kasta ut på grunn av *mistanke* om at hun hadde tatt et strykejern. Det hjalp ikke at hun ikke hadde noe annet sted å gjøre av seg — så i flere måneder måtte hun bo ute, sove på T-banestasjoner og i parker. Bestyrerinna hadde truffet henne en gang og kom hjem og sa «hvor synd hun syntes på den stakkars jenta» som hun sjøl hadde kasta ut. Det setter Frelsesarmeens «barmhjertighet» på den plassen den hører heime!

Vålerenga i Oslo:

Ungdomsklubb i okkupert lokale!

Vellet på Vålerenga har kamptradisjoner — her fra en demonstrasjon mot motorvei i strøket.

På Vålerenga i Oslo har savnet av en ungdomsklubb i lang tid vært stort. Tålmodigheten med at kommunen skulle skaffe et lokalt har nå tatt slutt

— Vålerengaungdommen har tatt sin egen klubb!

— Det begynte med at hun jenta som bor i 2. etasje over klubben her kontakta ei dame i Vel'et, sier Eivind og Per. Begge to har holdt på hver dag i litt over 1 uke nå med å pusse opp lokalet.

— Vålerenga Vel har okkupert huset, og de syn-

tes det var fint om vi kunne bruke det til klubb, sier de. Nå mangler vi bare strøm, så kan klubben åpne!

— Hvem kan bli med i klubben?

— Lokalet er jo ikke så stort, så vi må begrense medlemstallet i klubben på en eller annen måte. Vi har bestemt at all ungdom på Vålerenga som er mellom 13 og 18 år kan bli medlem. Hvis du ikke har noe å finne på i fritida, kan du være medlem helt til du er 20 år. Vi er omtrent 30 stykker nå.

— Klubbregler?

— De første to halvåra

vil det koste 50 kroner å være medlem. Vi håper det kan bli litt billigere etter det. Klubben skal være åpen tre dager i uka. Minst en av disse skal vi kjøre diskotek. Medlemmene vil få lov å ha med en gjest hver. Kommer du full på klubben og lager kvalm, blir du utvist for et halvt år på flekken!

— Hvordan skal dere få penger til å drive klubben?

— Vi skal søke kommunen om penger. Vi veit ikke hvor mye vi skal søke om enda, men de som søker pleier visst å få 5 000 kroner til stereoanlegg og sånt.

— Hva gjør dere hvis dere ikke får penger?

— Dem bør helst gi oss penger, ja. Egentlig så skulle dem jo ha åpna klubben her for lenge siden!

STØTT VÅLERENGA-UNGDOMMENS KRAV OM UNGDOMSKLUBB! KREV AT KOMMUNEN BEVILGER PENGER TIL KLUBBEN!

50000 skoleelever i demonstrasjon i København!

Våre sydlige naboer i Danmark opererer ikke med små demonstrasjoner for tida. Bildet viser en demonstrasjon i mot grunnskoleloven i København nylig. 50 000 skoleelever deltok i demonstrasjonen!

Statssekretærsønn i sin fars fotspor

rode garde korrespondent

Gjennom to avstemninger i år har elevene ved Katta i Oslo vedtatt å boikotte skoleutvalget. Avstemningene har vært sure epler å svelge for reaksjonen på skolen. En hellig allianse bestående av elevrådsformannen og Unge Høyre-gutten Inger Harnes og Jens Stoltenberg, (sønn av statssekretær Thorvald Stoltenberg og medlem av AUF), beslutta derfor at det skulle holdes en ny avstemning om skoleutvalget.

Det blei lagt opp til klasse-diskusjoner med påfølgende allmøte som skulle avgjøre saka. Elevrådsstyret skulle ha ansvaret for forberedelsene og disse blei nå så som så. For det første tok ikke stensilen fra elevrådsstyret opp de viktigste argumentene mot skoleutvalget. For det andre kom stensilen så seint at mange ikke fikk diskutert saka i klassen i det hele tatt.

På allmøtet førte Stoltenberg ordet for skoleutvalget. Argumentene hans var:

1) Mange av de sakene vi

har jobba for på skolen kunne vi ordne i skoleutvalget (i stedet for å ordne det sjøl).

2) Fordi lektorlaget har boikotta, kunne vår boikott lett oppfattes som en støtte til dem(!)

3) Skoleutvalget passiviserer ikke og elevene kunne gjennomføre like mange aksjoner som før (alle aksjonene vi har hatt har Stoltenberg sjølsagt stemt mot).

4) Det var så få skoler som boikotta, derfor var ikke boikott noe effektivt middel.

Stoltenberg og Co «glemmer» at skoleutvalget er kjerna i det nye regelverket som har til hensikt å kneble elevene. Staten vil bringe alle initiativ fra elevene trygt inn under sine vinger!

Denne gangen klarte Harnes og Stoltenberg å vinne avstemninga, men opposisjonsgruppa på Katta lover at de ikke skal få hvile lange på sine laubær!

Korrespondent fra Katta.

Om onani i kristendomsbok:

«En bør øve seg i

PREVENsjON OG LIVSHOLDNING

Noen hevder at det er en umulighet for gutter og piker å holde seg fra hverandre til de blir gift. Det finnes imidlertid nok eksempler på unge som lever slik, til å bevise at det er mulig. Men også det må man planlegge for. Det er noe som heter å planlegge for seier.

Den beste form for prevensjon er ordet nei. Det er absolutt sikkert og har ingen bivirkninger, bortsett fra at det blir lettere å si nei neste gang. Det hjem og den skole som ikke understreker dette for de unge, svikter virkelig sitt ansvar.

Dersom vi brukte mer energi på å hjelpe til med å løse verdens problemer og mindre på å tilfredsstille oss selv, ville det ikke da være mulig å utrette mer? Men det henger sammen med om vi kan si både ja og nei når vi skal.

Faksimilen er også hentet fra «Ungdomsskolens helsele» av Anders og Ivar Ween. Ovenstående er riktignok prestert av en Steinar Nøvik i Aftenposten mars 1975, men står gjengitt som pensumstoff i boka til

brødrene Ween. Tenk det — istedet for å innlede seksuelle forhold, eller enda verre, onanere — bør ungdomsskoleelever tenke på den «tragiske verden» vi lever i! Slik søppel må ut av skolen!

Kvinnekampmerket til topps på Berg skole!

rode garde korrespondent

For å markere dagen og få med mange i tog 8. mars, heiste vi et sjøllaga kvinnesaksflagg på skolen. Men bare i 20 minutter fikk det henge, før en svært opphisset vaktmester kom springende og bannende over skolegården. Vi stilte oss kampvillige foran flaggstanga for å forsvare den fine markeringa av 8. mars. Vaktmesteren slo seg brutalt fram og fjerna flagget.

Like etter blei vi innkalt til rektor. Han prøvde å få fram hvem som var «leder» og ville straffe en av oss. Heldigvis hadde vi på forhånd vedtatt å stå sammen og ikke la oss splitte. Rektor mente at aksjonen stred mot loven og at politisk aktivitet bare skulle foregå på vegg-

avisa.

Vi syntes likevel at dagen skulle bli feiret med kvinneflagget til topps. Siden flaggstanga viste seg å ikke være noe velegna sted, hang vi flagget opp i et høyt tre i skolegården.

En av oss ble da på nytt innkalt til rektor. Vi stilte 5 stykker på kontoret hans og fikk ORDRE om å fire flagget. Vi gjorde sjølsagt ikke det, men flagget fikk likevel ikke henge i treet dagen ut. Etter en time tok nemlig silkerampen mot til seg og reiv flagget ned. De turte ikke annet enn å gi flagget til oss. Da spente vi det ut over hele veggta. BRYT REGELVERKET — GJENNOMFØR PROGRESSIVE AKSJONER!

Jentegruppa på Berg i Oslo

«Moderat» = «Medlem av Unge Høyre»

Imperialistvenene i Unge Høyre har tatt makta i Norges Gymnasiast-samband. Bak en tåkedott med «moderat flertall» har de imidlertid prøvd å skjule at det er den gamle «Bomb Hanoi!»-gjengen som har rivi til seg makta i det som skulle være gymnasiastenes interesseorganisasjon. «Moderat» skulle liksom være en fellesbetegnelse på alle som var mot «sosialistenes dominans» i elevbevegelsen. Men noen ganger er gleden over suksessen til de reaksjonære så stor at de ikke

klarer å skjule sannheten. F.eks. som dette klippet fra bladfilla til Unge Høyre, Extra, viser. Den «moderate» seieren har ved en glipp fått sitt rette stempel.

Siste nummer av «Extra» setter også ordet «moderat» i et merkelig lys. Her leser vi nemlig følgende om NGS: «Sentralutvalget fikk denne politiske sammensetningen: 6 moderate, to fra Krf.U, en fra Unge venstre...» Extra finner ikke engang representanter fra Kristelig Folkeparti verdig til å få betegnelsen «moderat»!

Vellukka landsmøte for landbruksskuleelevene

ILFS, interesseorganisasjonen for landbruksskuleelevene har for ei tid sidan halde sitt første ordinære landsmøte. 37 skular hadde utsendingar hit. Dette syner litt av den framgangen som har vore i kampen til landbruksskuleelevene.

Landsmøtet oppsummerte ei rekke saker organisasjonen har jobba med, og kampar elevar har vore oppe i. Det vart òg staka ut linjer for arbeidet framover. M.a. var det brei semje om at landbruksskuleelevene måtte lære av dei andre elev-

organisasjonane, og knyte nærare samband med dei.

Det vart vedteken å sette i gong ein underskriftskampanje mot ein Odelsingsproposisjon som legg til å føre inn almenndanning på kostnad av yrkesutdanninga. Kampen for demokratiske rettar vart òg gjeven ein brei plass i arbeidsprogrammet.

ILFS er ein ung organisasjon, men landsmøtet syntet at det ber rette vegen for landbruksskuleelevene.

Elev-70's redaktør debuterer som PIN-UP

I midten av mars så et nytt nummer av «Elev-70» dagens lys. Etter landsmøtet i NGS er avisa nå totalt dominert av revisjonistene i «Sosialistisk Ungdom». De som trudde at dette ville bringe avisa framover, må tru om igjen.

Det første nummeret den nye redaksjonen står bak har ungdommens seksuell liv som hovedoppslag. I et våsete dobbelt sideoppslag får vi vite at kristne gymnasiaster har et like utvikla sex-liv som andre, pluss en del opplysninger om prevensjon. For å fange interessen for dette elendige Dagblad-inspirerte opplegget, har redaksjonen klistra opp et bilde av to ungdommer i intimt samvær på forsida og et større bilde som reiner «midt-sideparet» for å pryde sjølve oppslaget. Hvem er avbilda, kjære venner? Ingen andre

enn redaktøren sjøl! Mange redaktører veit å framheve seg sjøl, men maken til PR-kåthet som denne redaktøren for «Sosialistisk Ungdom» kan oppvise skal man leite lenge etter! Røde Gardes redaksjon har gjort Darwin P. Erlandsen i Dagbladets «Dusteforbund» oppmerksom på denne meget sterke søknaden!

Vi merker oss også at de sjølsagte kvinnekra «Sjølbestet abort nå!» og «Gratis prevensjon!» glimrer med sitt fravær i artikkelen. «Sosialistisk Ungdom» utgjør såvisst ikke noe progressivt alternativ til Unge Høyre. GJØR NGS TIL EN KAMP-ORGANISASJON! BYGG OPPOSISJONSGRUPPENE STORE OG STERKE — KAST NGS-LEDELSEN!

selvbeherskelse»

Mens ungdomsskoleelevene krever skikkelig prevensjonsveiledning, og reiser kampen for dette, er ennå de mest fantastiske skolebøker i bruk i helselære og kristendom som skal lære elevene om «forplantning» og «kristen kjærlighet».

I *Ungdomsskolens Helselære* av Anders og Ivar Ween står det for eksempel om onani, at sjøl om det ikke er kroppslig skadelig, er det bare en erstatning for den naturlige tilfredsstillelse, og en uvane en bør prøve å unngå. Og så kommer følgende: «Regelmessig liv, friluftsliv og idrett kan være en god hjelp i så måte...!

Denne boka brukes i ungdomsskolen i dag, og er godkjent av departementet i 1970. Altså på ingen måte en overlevning fra gammel dager, som bare tilfeldigvis er med i en pensumbok.

En ny bekreftelse på at

det er dette ungdomsskoleelevene skal lære, er en prøve som 9. klasse på en skole utafor Oslo har hatt i kristendom.

Et av spørsmålene elevene fikk servert var følgende: «*Nevn negative sider ved onani.*» Riktig svar som ga «Meget» var det som stod i læreboka om onani: «Blir en avhengig av en slik form for seksualitet, kan det kanskje bli vanskelig å leve i et seksuelt fellesskap med et annet menneske, der driftstilfredsstillelse skal samordnes med kjærlighet til en annen. En bør derfor øve seg i selvbeherskelse på dette som på andre områder.» (Kristen Etik, Johan B. Hygen og Victor Hellern.)

Ungdomsskoleelever må kreve at slikt vås skal ut av lærebøkene, og fortsette kampen for skikkelig prevensjon- og samlivsundervisning.

Sosialismen — forutsetning for kvinnefrigjøring!

Rød Ungdom vil kjempe for full frigjøring av kvinnen. For å vite hvordan vi skal få avskaffa kvinneundertrykkinga og nå frigjøringa av kvinnene, må vi vite hvordan kvinneundertrykkinga oppstod.

De som er imot kvinnenes frigjøring vil ha det til at kvinnene alltid har vært «det svake kjønn» og spilt en annenrangs rolle. Dette stemmer ikke! Før privateiendommens opprinnelse — i urkommunismens tid — fantes det ingen klasseer, og kvinne og mann var likt stillet, sjøl om det var en arbeidsdeling mellom kjønnene.

Arbeidsdelinga i urkommunismens tid var biologisk bestemt. Kvinnene fødte barn, og de hyppige barnefødsle gjorde det naturlig at kvinnene holdt seg til hjemmet og jordbruket, mens mennene drev jakt og fiske. Denne arbeidsdelinga gjorde ikke kvinnene undertrykte. Tvert imot, jordbruket som etter hvert utvikla seg var det økonomiske fundamentet for stammene. Mannens arbeid med jakt og fiske var bare et supplement. Dette viser at kvinnens barnefødsler — som skiller henne fra mannen — på ingen måte legger noe grunnlag for at hun i dag spiller en annenrangs rolle. Kvinneundertrykkinga er verken biologisk bestemt eller bestemt på grunn av arbeidsdelinga.

Den store forandringa for kvinnene skjedde med utviklinga av husdyrholdet. Etter hvert som mannen utvikla bedre våpen og fangstmetoder, ble han i stand til å fange og temme dyr. Husdyrholdet ble i løpet av kort tid det sterkeste økonomiske grunnlaget for stammens økonomi, og dette ga mannen en viktigere stilling i familien enn kvinnen. Til nå hadde barna hørt til mødrenes slekt, men nå brukte mannen sin styrkede posisjon til å omstryte den tradisjonelle arveretten til fordel for seg sjøl. Slik skulle

arveretten til den økende privateiendommen til mannen sikres for mannens barn. Kvinnen ble redusert til mannens slave, og den første klasseundertrykkinga faller sammen med mennenes undertrykking av kvinnene.

Privateiendommens oppkomst førte til kvinnens verdenshistoriske nederlag, hennes arbeid i husholdet og i jordbruket hadde mista sin betydning, og kvinnene var gjort til annenrangs samfunnsborgere. Hun ble arbeidsslave og fødemaskin, og hadde ingen rettigheter overfor mannen. For at vi skal nå full frigjøring av kvinnen må vi kvitte oss med de forutsetningene som la grunnlaget for kvinneundertrykkinga.

Kvinnene må sikres retten igjen til fullt ut å delta i den samfunnsmessige produksjon, fordi dette vil oppheve kvinnens annenrangs betydning økonomisk. Under kapitalismen vil kvinnen alltid være den viktigste delen av en reservearbeidskraft, og store deler av kvinnene vil være uten arbeid. Derfor ønsker de som har makta heller ikke å skaffe daghjem til alle barn, men ønsker at kvinnene skal være lenket til kjøkkenbenken så lenge kapitalismen ikke trenger denne reservearmeen.

Det er bare sosialismen

som kan sikre kvinnen retten til arbeid og sikre retten til at kvinnen fullt ut kan delta i den samfunnsmessige produksjon: *forutsetninga for at kvinneundertrykkinga kan ta slutt.*

Under sosialismen vil barna være hele samfunnets ansvar, og ikke bare kvinnenes. Uthygging av daghjem og reduksjon av husarbeidet til et minimum er viktige forutsetninger for at kvinnen skal kunne nå frigjøring.

Dette viser at kvinnefrigjøringa er en del av kampen for sosialismen, og at bare den sosialistiske revolusjonen legger grunnlaget for full kvinnefrigjøring.

Også under sosialismen vil det finnes rester av kvinnefiendtlig ideologi — både hos mannen og hos kvinnen. Det må føres kamp i lange tider mot inngrudde vaner og tradisjoner som henger igjen; og dette blir en viktig del av klassekampen under sosialismen.

Det som er viktig er at sosialismen fjerner grunnlaget for kvinneunder-

trykkinga ved å gjøre slutt på privateiendommen over produksjonsmidlene og erstatte det med samfunnsseie over produksjonsmidlene.

Under kapitalismen må vi kvinner reise kravene for rett til arbeid, for gratis daghjem til alle barn og gå til kamp mot all kvinneundertrykking. Kampen vår vil presse kapitalistene til å innfri noen av kravene våre. Men vi som vil kjempe for full frigjøring av kvinnen må kjempe for et sosialistisk samfunn. Bare sosialismen vil kunne legge grunnlaget for å frigjøre oss fra årtuseners undertrykking og bety avslutninga på at kvinnene har vært dømt til å være annenrangs samfunnsmedlemmer.

NGS ledelsen isolert i synet på nazistene

Under vill jubel stemte det reaksjonære Unge Høyre-flertallet på NGS' landsmøtet ned et forslag om å utelukke organiserte nazister og denne bandens sympatisører. Ei uke etter attentatet i Tromsø henvendte Røde Garde seg til den nye NGS-formannen, Karl Håkon Sævdal. Sævdal mente landsmøtevedtaket uttrykte et «*prinsippielt standpunkt*» og han fant ingen grunn til at dette vedtaket burde omgjøres etter mordfor-

søket i Tromsø. På spørsmål om han og sentralstyret ville arbeide for å omgjøre vedtaket på neste landsmøtet, opplyste Sævdal bare at «*sentralstyret er bundet av landsmøtets vedtak*».

Gymnasiaster — vis Sævdal og resten av den reaksjonære ledelsen at det er de som er isolerte i synet på nazistene. Reis kravet om nazister ut av tillitsverv i elevbevegelsen på skolen din og i gymnasutvalget i fylket!

8. mars i Fauske:

C-momenter i fleng fra Unge Høyre

Onsdag 2. mars avholdt 8. marskomiteen i Fauske åpent møte. Møtet skulle utforme parolene til 8. mars toget og diskutere innspurten i 8. marsarbeidet. Hva skjedde? Jo, Unge Høyre ble plutselig interessert i 8. mars og møtte opp.

Det første de hadde å si var at 8. marskomiteen var udemokratisk fordi Unge Høyre ikke hadde blitt invitert til et samarbeide 8. mars (!) Nå var det jo parolene som skulle utformes og det skulle vedtas under-

paroler. Vel, Unge Høyre sa seg enig i parolene unntatt en, nemlig «Kamp mot bruken av kvinnen som salgsvare!» Den lokale Unge Høyre-sjefen, Morten Christensen, sa at parolen måtte være «La kvinnen sjøl velge om hun vil bli brukt som salgsvare!» Dette forslaget gikk mot grunnlaget for toget og blei sjøl sagt avvist. Unge Høyre stilte videre med en rekke forslag til underparoler som alle blei nedstemt med overveldende flertall.

Et eksempel på Unge Høyres forslag er «Kamp mot USA-(!), Sovjet- og Kina-imperialismen!» som underparole til «Kamp mot all imperialismen!» Som underparole til «Forby «Norsk Front!» foreslo Unge Høyre «Forby all ekstremisme!». Hva slags «ekstremisme» som skulle forbys var ikke klart, men det kunne hende at «ekstremister» dukket opp en gang i framtida.

Unge Høyre hadde lidd nederlag, og forlot møtet mens vi andre sang «På

veg».

Det er første året 8. mars er blitt markert med tog på Fauske. Unge Høyre stod selvfølgelig på fortaket og så på toget, men gliset blei tørka bort av 65 demonstranter som kjemper for kvinnefrigjøring. Det hører med til historia at Morten Christensen og ei Unge Høyre-jente fikk fri tre timer fra skolen 8. mars for å dele ut løpesedler om Unge Høyres reaksjonære kvinnepolitikk.

Hilsen Korrespondent, Fauske

rode garde korrespondent

Rød Ungdoms sommerleirer —

Politikk, ferie og godt kameratskap

Dersom du er i ferd med å planlegge sommerferien bør du absolutt planlegge ei uke på Rød Ungdoms sommerleir. Rød Ungdoms sommerleire er åpen for all ungdom som er interessert i å diskutere Rød Ungdoms politikk, som syns det er fint å tilbringe ei uke sammen med hundrevis av annen progressiv ungdom. På leirene vil det bli lagt stor vekt på at alle blir trukket med i forskjellige typer aktivitet. Kultur, som f.eks. å lage sanger og sketsjer, idrett og bading legges stor vekt på, slik at sommerleirene også skal være fin ferie. Det stilles ingen krav om at du skal være medlem av Rød Ungdom eller gå på studieskole e.l. for å delta.

At sommerleir er en bra måte å bruke ei uke av ferien på vises av den store entusiasmen alle de har som har deltatt på leir før. De fleste som har vært med en gang blir faste gjengangere. Derfor: meld deg på så snart som mulig!

Hvor blir leirene?

Rød Ungdom kommer også i år til å ha sommerleire over hele landet. Den foreløpige oversikten ser sånn ut:

Østlandet:	Håøya 3–9 juli Tromøya v/Arendal 31.juli–6.august
Trøndelag:	Sted ikke klart. Leiren blir fra 31.juli–6.august.
Hordaland:	Sted ikke klart. Leiren blir fra 7–14. AUGUST.
Sogn og Fjordane og Møre og Romsdal:	Hjelle i Stryn. 24.–30. juli
Nordland:	Sted/tid ikke klart.
Troms:	Sted/tid ikke klart.

Den beste måten å melde seg på er å gjøre det gjennom Rød Ungdom på arbeidsplassen, på skolen eller det stedet du bor. Hvis du ikke kjenner noen i Rød Ungdom, kan du sende inn slippen til Rød Ungdom, boks 610, sentrum, Oslo 1

NAVN.....
Adresse

Melder meg på følgende leir
Påmeldingsgebyr er betalt/ikke betalt (stryk det som ikke passer)

Alle leirene er organisert i mindre deler på 30–40 folk. Disse delene kaller vi for brigader. Hver brigade igjen er organisert i små grupper på 5–10 folk. På denne måten blir det enklere å organisere leiren, og det er lett å bli kjent med folk.

Gruppene og brigadene organiserer som regel kulturaktivitet og jobber sammen for å lage nye ting. Idretten drives også som regel på denne måten, ved at grupper eller brigader driver idrett sammen eller utfordrer hverandre til turneringer. Alle som drar på leir kan være sikker på å bli med på det som skjer, og ingen vil bli gående for seg sjøl.

FOLKEKRIG OG REVOLUSJONÆR SKOLEPOLITIKK

Borgerskapet sier at dersom det skulle bryte ut en ny krig ville det norske folket være fortapt. Partier som Høyre og DNA propaganderer at det eneste vi da kunne håpe på var innsats fra NATO og USA-imperialismen. Framtreddende SV-ere, som f.eks. Arent Henriksen i Forsvarskomiteen i Stortinget, sier at det norske folket ikke har mulighet til å forsvare seg mot noen imperialistisk stormakt.

AKP(m-l) sier mot dette i prinsipp-programmet sitt: «Proletariatet må svare på eit åtak med å føre nasjonal-revolusjonær frigjøringskrig mot den imperialistiske krigen». Hva dette betyr er viktig å diskutere, for uten å ha diskutert det vil vi heller ikke kunne føre krig mot den imperialistiske krigen. MIL.ORG, den militære organisasjonen som den engelskvennlige delen av borgerskapet i Norge organiserte under krigen, hadde mot slutten av krigen 44.000 mann under våpen. Det viser for det første at motstandsviljen og viljen til å føre militær kamp mot nazi-Tysklands okkupasjon av Norge var stor. På den andre sida må vi aldri glemme at borgerskapet ikke var villig til å sette inn disse styrkene i kampen mot okkupantene. Da krigen var slutt kom de fram fra skauen uten så godt som å ha løst et skudd! Grunnen var at borgerskapet frykta denne kampen. De var redd for å miste kontrollen, de var redd for at folket sjøl skulle ta makta. Derfor venta de til de andre imperialiststatene (England, USA) hadde knust Tyskland militært. Da kunne også det norske borgerskapet være sikker på å få tilbake makta si. Mange sier: «Geriljakrig og folkekrig er nok mulig i land som Vietnam, Kampuchea, Kina, i Afrika osv., men ikke i Norge.» Marxist-leninistene sier det er mulig med geriljakrig og folkekrig i Norge. Denne uenigheten må diskuteres. Men videre må vi diskutere hvordan Norge er ikke det samme som Vietnam eller Kampuchea. Amerikansk angrep

mot Norge er ikke det samme som amerikansk angrep på Vietnam. Russisk angrep mot Norge er ikke det samme som amerikansk angrep. Norger 1977 er ikke det samme som Norge 1940. Nazi-Tyskland 1940 er ikke det samme som Sovjet eller USA 1977. Og hva er folkekrig? Er den bare militær, eller er den også politisk, økonomisk, kulturell? Er folkekrig en langvarig eller kortvarig krig? Kort sagt, det fins en rekke viktige spørsmål som vi må kunne svare på og vite hva vi skal gjøre med i praksis. Krigen vil ramme hele det norske folket. Derfor er dette et spørsmål som alle bør kjenne godt, det er ikke noe som bare angår marxist-leninistene.

Trur du ikke noe på at det vil bli krig mellom supermaktene? Det vil du i så fall få god anledning til å diskutere med folk på leiren. Både med folk i den gruppa du kommer i, eller på veggvis, dersom du vil det. Men uansett om du er sikker eller ikke. Hva er best, å være forberedt eller uforberedt? Det beste er sjølsagt å være forberedt. Derfor bør du absolutt delta og diskutere disse spørsmåla.

Hva er en revolusjonær skolepolitikk? Dette er det andre hovedemnet. Er interessekampen, f.eks. kampen for nynorske lærebøker eller for høyere lån og stipend, revolusjonær? Hvordan bør opposisjonsgruppene mot den reaksjonære NGS-ledelsen utvikles? Hvilket syn skal elevene ha på karakterer? Hvilken rolle spiller elevpampene? Er det viktig å utvikle enhet med arbeiderklassen? Hvordan skal det gjøres? Hva med det anti-imperialistiske solidaritetsarbeidet? Hvordan skal kampen mot de reaksjonære på yrkesskolen føres? Kort sagt, også her står ei rekke spørsmål som må løses. Det er spørsmål som er viktige for alle som mener at elevene må kjempe for interessene sine. Også de som jobber må ta del i denne diskusjonen. Hva som skjer på skolene bestemmer mye av hvordan de som seinere begynner å jobbe tenker og gjør. De som jobber har også mye erfaring som elevene kan lære av.

Mange andre amner vil bli tatt opp på leirene. Sannsynligvis vil det bli seminarer og diskusjoner om valget til høsten, hva er en revolusjonær kvinnepolitikk, oppgjøret med «firerbanden» i Kina, Svalbard og kurs for Røde Garde-korrespondenter.

Sommerleir er i dag den eneste anledninga som ungdom har til å være sammen så lenge som ei hel uke for å diskutere viktige politiske spørsmål, utvikle et godt kameratskap, utvikle kultur, drive idrett og lære av hverandre. Sommerleir er god ferie, og det er en ferie du vil ha stor nytte av seinere.

Ser du urett

Vil du kjemp

Bli med i R

Eg har nyleg meldt meg inn i Raud Ungdom. Eg skulle ha gjort det for lenge sidan. Eg tenkte som så at skulle eg bli med i Raud Ungdom så måtte eg vite svar på alt mogleg før eg vart medlem. Eg måtte ha studert og lest veldig mykje, trudde eg. Dette er feil, skal all progressiv ungdom, som eigentleg høyrer heime i Raud Ungdom, stå utanfor organisasjonen og kjempa aleine for det dei synes er rett vil ikkje kampen vår føre fram. Raud Ungdom er AKP(m-l) sin ungdomsorganisasjon og vi har sett oss eit svært mål: å gå i spissen for den sosialistiske revolusjonen i Noreg. Skal vi greie dette treng vi mange, mange fleire medlemmer.

Eg har vore progressiv ei lang stund. På grunn av oppveksten min, stilte eg meg tidleg på arbeidarklassen si side. Foreldra mine er arbeidrarar, og eg såg kor stor skilnad det var på familien min og kapitalistfamilliane i bygda.

Ei tid så hadde eg tillit til SV, eg trudde det var eit parti som ville slåss for arbeidarklassen sine interesser. Så kom abortsaka som eg var svært oppteken av. Eg trudde SV ville ordne opp i denne saka, men dei sveik kravet om sjølvvald abort og det var den saka som fekk meg til endeleg å vende ryggen til det partiet.

Eg har sett kor jævlege arbeidsforhold pappa har hatt på fabrikkene der han arbeider. Eg har kjent trong økonomi på kroppen opp gjennom oppveksten. Eg vart nøydd til å oppdage skilnaden mellom fabrikk-eigarane og arbeidarane heime. Sonen til fabrikk-eigaren fekk seg ein flott svær bil som han rasa rundt i bygda med, foreldra mine

Raud Ungdom har så få mange nye medlemmer. I dag er vi alt ein liten del av desse op Marit som er 20 år, i darklassen, har nyleg Ungdom. Ho fortel ti organisert seg, ho har ho har ein viktig ting å med Raud Ungdom, til funnet og som stiller se kampen mot utbytting

har nyleg fått råda til å kjøpe ei gammal Folkeevgn. Medan foreldra mine sleit for å få endane til å møtast, kunne kona til fabrikk-eigaren leige meg til å pusse sølvtyet sitt. Vi hadde knapp sølvtyet heime. Eg venta alt for lenge før eg vart med i Raud Ungdom.

da i samfunnet?

mot den?

ud Ungdom!

ong ein kampanje for å
Vi har stilt oss svære op-
vi greier berre å løyse
ene.
jente og kjem frå arbe-
organisert seg i Raud
le Garde kvifor ho har
kk av organisasjonen og
til alle som sympatiserer
som ser urettferd i sam-
arbeidarklassen si side i
li med i Raud Ungdom!

Eg forstod at eg hørde
heime der, men som sagt så
trudde eg at eg måtte vite
svar på alle spørsmål før eg
organiserte meg. Men det
vart vanskelegare og van-
skelegare å vere berre sym-
patiser. Eg stod aleine, der-
med fekk eg ikkje utretta
noke. Eg hadde teke stand-
punkt for arbeidarklassen,

klassekampen skjerpa seg,
nazistane sin terror auka,
politivalden auka, etter-
kvart vart det umogeleg for
meg å sitte på baken og ikkje
gjere noko.

All progressiv ungdom må
melde seg inn i Raud
Ungdom, det er bruk for
mange, mange fleire. Dette
ser eg mykje tydelegare i
dag. Raud Ungdom står
overfor svære oppgåver,
organisasjonen treng masse
ungdom for å løyse desse
oppgåvene og for å vera i
stand til å utforme ein riktig
politikk. Jo færre med-
lemmar vi er, desto større
sjanse er det for at vi kan
gjere feil i politikken vår,
fordi vi rett og slett ikkje
kjenner godt nok til ung-
dommen sin situasjon på dei
ulike områda.

Men skal Raud Ungdom
verkeleg bli ein slik masse-
organisasjon, så må vi rette
på feil som hindrar oss i å få
nye medlemmar. Det må bli
lettare å få kontakt med
Raud Ungdom. Eg synes vi
sit formykje inne og disku-
terer problem som anna
ungdom kunne hjelpe oss
med å løyse. Vi må vere
flinkare til å fortelje andre
ungdommar om kva politikk
vi står for, og vi må bli
flinkare til å lære av denne
ungdommen. I laget mitt har
vi no vedteke at vi skal ut på
gata fast kvar veke, og m.a.
selje avisa vår Røde Garde
og Klassekampen. Det må
bli slik at ungdommen i eit
strøk kan stille opp på eit
gatehjørne t.d. kvar laurdag
og vite at her står Raud Ung-
dom, vi kan diskutere med
dei.

Til slutt vil eg seie til all
progressiv ungdom: Ta kon-
takt med Raud Ungdom, bli
med i organisasjonen. Der
kan du bli med å kjempe for
dei sakene du meiner er
viktige.

Rød Valgallianse - for revolusjon og sosialisme!

Til høsten er det nytt stortingsvalg. Det store
sirkuset er såvidt igang. Allerede i flere måneder
har borgeravisene vært fylt med spekulasjoner om
nominasjonsmøtene, de åpne borgerlige partiene
har «sondert» seg fram til felleslister, skandale med
Trygve Bratteli helt ned på 3. plass på AP's Oslo-
liste osv. osv. Tida fram til valget er glanstida for
alle borgerlige løftepolitikere fra «NKP» til Høyre.
Mot den store blokka av borgerlige valglistor vil
Rød Valgallianse stille lister i alle fylker.

Margrethe Hansen og Arild Rønsen er to av de
unge initiativtakerne til Rød Valgallianse.
Margrethe er nylig avgått forkvinne i Norske
Sjuepleierelevers Landsforbund og Arild har sona
fengselstraff for en demonstrasjon mot Franco-
fascismen i militæret.

— Hvorfor vil AKP(m-l) og uavhengige
revolusjonære delta i valgsirkuset?

Margrethe: Borgerskapet
ser på valget som en stor og
viktig begivenhet. Gjennom
valget prøver de å gi folk
inntrykk av at de er med og
bestemmer, for på den
måten å skjule det borger-
lige diktaturet. Vi stiller
valglistor fordi store deler
av arbeiderklassen i dag
ikke har gjennomskua
kapitalismen. Vi vil ikke
overlate det arbeidende
folket fullstendig i hendene
til borgerskapets valg-
sirkus.

Arild: Rød Valgallianse er
et revolusjonært alternativ.
Arbeidsfolk har aldri merka
noen forskjell om det er
DNA eller Høyre som sitter
med regjeringmakta. Inn-
holdet i vår valgkamp vil stå
i skarp motstrid til alle de
borgerlige partiene, fra
«NKP» til Høyre. Vi vil gå
imot DNAs, SVs og «NKP»s
prat om at det går an å opp-
nå store forbedringer gjen-
nom Stortinget. Valg-
resultatet bestemmer ikke
hvem som skal ha makta i
Norge, men bare hvem som
skal forvalte makta for
borgerskapet. Stortingets
hovedoppgave er å strø sand
på vedtak som allerede er
fatta av kapitalen.

Margrethe: Fordi vi ikke
tror på noen fredelig over-
gang til sosialismen, vil RV
bruke valgkampen til å
propagandere for den
sosialistiske revolusjonen og

proletariatets diktatur.
Kapitalistene gir ikke fra
seg makta frivillig. Ar-
beiderklassen kan ikke ta
makta i Norge på noen an-
nen måte enn å knuse
borgerskapet gjennom en
væpna revolusjon.

— Vil RV bare konsentrere seg om
saker som gjelder Norge?

Margrethe: Nei. En viktig
del av RVs politikk er den
konsekvente anti-imperialis-
men. Spesielt vil vi rette
kampen mot de to imperia-
listiske supermaktene USA
og Sovjet. Disse to skurkene
utbytter og undertrykker
folk over hele verden og er
verdens folks hovedfiender.

Arild: De borgerlige parti-
ene ønsker å dulle folk inn i
fredsprat og «ånden» fra
Helsingfors. De prøver å inn-
bille folk at epoken med
kriger er forbi og at det nå er
bare samarbeid og stas. Mot
dette falskneriet sier RV at
faren for krig i dag er raskt
økende. USA og Sovjet
ruster opp som aldri før og
kampen dem imellom er
nødt til å føre til en ny krig.
Ingen tror på alvor at super-
maktene ruster opp for å be-
vare den såkalte «makt-
balansen». USA og Sovjet
ruster opp av en grunn — de
skal krige mot verdens folk.
RV mener derfor at folkene i
hele verden må trappe opp
kampen mot supermaktene
og forberede seg på å føre en
langvarig folkekrig for å be-
fri landet fra en imperialis-
tisk okkupasjon.

— Hva med de andre «arbeider»-
alternativene — DNA, SV og «NKP»?

Margrethe: RV mener at
ingen av disse partiene
representerer arbeider-
klassens interesser. De slår
om seg med «marxistiske»
fraser, men innholdet i poli-
tikken deres er åpent
borgerlig. Helt siden den
moderne arbeiderklassen
oppsto har borgerskapet
planta sine agenter i ar-
beiderbevegelsen. DNA, SV
og «NKP» utgjør borger-
skapets agenter i den norske
arbeiderklassen i dag.

Arild: DNA er monopol-
kapitalens viktigste parti i
Norge. De er det første parti-
et til å stemple rettferdige
streiker «ulovlige» og parti-
ets representanter i fagbe-
vegelsen går i spissen for å
ekskudere og suspendere
progressive fra fagfor-
eningene. DNA kjemper i
dag åpent for å nekte klasse-
bevisste arbeidere jobb.
DNA fikk Norge inn i NATO
og gikk i spissen for forsøket
på å få oss inn i EF. SV
henger som et slep etter
DNA og sprer aktivt ideen
om «fredelig overgang» til
sosialismen. De prater om
«arbeidermakt» gjennom
Stortinget, støtter super-
makta Sovjets herjinger på
alle kontinenter og har ned-
lagt all kamp mot USA-
imperialismen. Dette pro-
kapitalistiske og pro-
imperialistiske partiet er
ikke noe alternativ for pro-
gressiv ungdom og arbeids-

folk. Det såkalte «NKP» ha-
ikke mer til felles med kom-
munismen enn navnet.
«NKP» er et åpent streike-
bryterparti som sabotere
all kamp i arbeiderklassen.
Partiet utgjør dessuten et
åpent agentur for det sosial-
imperialistiske og fascis-
tiske Sovjet. «NKP» er der-
for et lite, svart reaksjonær
parti på ytterste høyre fløy.

Margrethe: RV er de
eneste alternativet for pro-
gressiv ungdom. To av de
sentrale parolene RV stiller
er: «For ungdommens inter-
esser mot klassesamarbeid
og reaksjon!» og «Nei til
politivold mot ung-
dommen!» De stedene RV
har representanter i kom-
munestyret har det vist seg
at de har vært de eneste som
har støtta ungdommen
kamp. I Oslo var det f.eks.
bare RV som stemte mot
riving av Hammersborg
skole!

Arild: Men RV innbille
ikke ungdommen at alt bli
bra bare de stemmer på
dem. RV vil tale ung-
dommens sak fra Stortinget
talerstol, men sier klart fra
at ingen varige forbedringer
kan oppnås gjennom denne
talerstolen. «Bare ung-
dommens egen kamp gi
seier», sier RV. Det eneste
løftet vi kan gi er å støtt
ungdommens kamp ned al-
den styrke vi har. Og dette
løftet skal vi holde!

Det starta for alvor med Hammerværksaka. Ein arbeidart vart sparka på reint politisk grunnlag. Då arbeidskameratane hans sette seg i protest, vart dei sparka.

LO og forbundsleiing har strødd sand på og godkjent oppseiingane.

Det borgarlege rettsapparatet har to gonger avsagt dom som godtek oppseiingane.

Denne saka vart det grøne lyset for ei utstrakt jakt på revolusjonære og kampvillige arbeidartar.

Norsk Arbeidsgiverforening har sendt ut eit skriv som seier at medlemsbedriftene må vere merksame på at «det kan forekomme politisk infiltrasjon på arbeidsplassen» og ber bedriftene kartlegge folk politisk før dei vert ansatt.

LO-leiinga går i spann med NAF. Arbeidararistokratane gjer kva dei kan for å kartlegge arbeidsfolk politisk og slå ned all opposisjon mot klasesamarbeidspolitikk.

Det grovaste dømet på yrkesforbod er Elektrisk

Bureau i Oslo. Der vart 9 arbeidartar sparka fordi dei skulle vere revolusjonære. Med løgner og bakvasking klarte klubbstyret og forbundsleiinga å sparke dei ni.

Eit anna grotesk døme er at ein arbeidart vart sparka fordi han var «overkvalifisert»! Kva er overkvalifisering? Det vert heilt opp til den einskilde personalsjef å avgjere. Det kan vere slik at ein som har gått ut gymnasen ikkje får jobb fordi han er overkvalifisert!

Yrkesforbod vert ofte kalla «berufsverbot». Det

kjem av at det i Vest-Tyskland er innført reglar som forbyr kommunistar og det som vert kalla «forfatningsfiendar» å få jobb i staten. Dette gjeld alle stillingar frå gartner til universitetsprofessor.

Sosialistisk Ungdom og AUF har hengt seg på ei kampanje som tek avstand frå «berufsverbot» i Vest-Tyskland. I avisene deira har dei skrive ein del om dette.

Men det er jo ganske så lett å ta avstand frå det som skjer såpass langt unna som

Vest-Tyskland. Men det er ikkje berre i Vest-Tyskland det fins «Berufsverbot». Yrkesforbødet breier seg i Noreg. Men dette tek ikkje revisjonistane og sosialdemokratane opp. Eit døme på dette er siste utgåva av AUF si avis. Der er det ein stor artikkel om Vest-Tyskland. Men det som skjer i Noreg vert ikkje nemnt med eit einaste ord!!

Yrkesforbodskampanja til NAF og LO-leiinga må møtast med kamp. Det som må til er massive aksjonar mot kampanja der ho vert

forsøkt sett uti livet.

Me må ha dømet frå Bergen Jernstøperi ei tid tilbake klårt i minne: der forsøkte bedriftsleiinga å sparke ein arbeidart på klårt politisk grunnlag. Oppseiinga vart møtt med eit kontant svar: full stans i fabrikk til arbeidaren hadde fått tilbake jobbn.

Slik må linja vere for å slå tilbake politisk forfølging og oppseiing av progressive og kampvillige arbeidartar!

«Yrkesforbod»-kampanja må stoppast!

Arbeider på Mustad:

Sparka fordi han var «overkvalifisert»!

Norsk Arbeidsgiverforening og ledelsene i DNA og LO har satt igang en storstilt kampanje for å presse klassebevisste arbeidere ut av jobbene sine. Tor Aspengren trakk av startskuddet for «yrkesforbudkampanja» for vel ett år siden, da han offentlig gikk inn for å «luke ugraset» i fagbevegelsen. Oppsigelsene på Elektrisk Bureau markerer et foreløpig klimaks på denne desperate kampen retta mot alle klassebevisste arbeidsfolk. — Det er forræderne i forbundstoppene som står bak kampanja. Utallige forsøk på å skyve ansvaret over på vanlige, ærlige arbeidsfolk, kan ikke skjule dette.

Det er en arbeider som er usaklig oppsagt fra O. Mustad og Sønn som sier dette til Røde Garde.

«...DU KAN VEL IKKE TRIVES HER»

Mustad og Sønn driver fiskeindustri og en glidelåsfabrikk på Gjøvik. På Lilleaker i Oslo driver firmaet en spiker- og skruefabrikk og en margarinfabrikk.

Jeg hadde jobba i industrien i godt og vel ett år, da jeg plutselig fikk sparken fra margarinfabrikken til Mustad. På de to plassene jeg har jobba har både arbeidene, tillitsmennene og til og med produksjonslederne sagt at de har vært fornøyd med meg. Det hadde i det hele tatt overhodet ikke vært gnisninger før det plutselig steppa opp en funksjonær fra det sentrale personalkontoret ved Mustadkonsernet. Han fortalte at bedriften hadde tenkt på meg og funnet ut at jeg med studiebakgrunn «ikke kunne trives i denne jobben» (!) Dette til tross

for at jeg har jobba i bransjen i over ett år!

«OVERKVALIFISERT»

Jeg godtok sjølsagt ikke denne muntlige oppsigelsen, og krevde å få det skriftlig. Senere på dagen kom så funksjonæren opp igjen med en skriftlig oppsigelse som inneholdt en oppsigelsesgrunn — jeg var «overkvalifisert»!

— Hvordan reagerte du på dette?

Jeg tok saka umiddelbart opp med arbeidskameratene mine og et klubbmøte blei beramma. Nå gjorde jeg en stor feil: Jeg lot meg presse av bedriftsledelsen til ikke å møte på klubbmøte fordi det blei holdt etter at jeg formelt var oppsagt. I stedet for å bli med på klubbmøtet, sendte jeg derfor med et forslag til vedtak. En pamp fra Oslo Margarinarbeideres Forening som stilte på møtet, klarte å hindre at vedtaket blei tatt opp til avstemning, noe som medførte at det isteden bare blei protokollført. Klubben vedtok enstemmig en uforpliktende henstilling til forbundet om å ta saka.

— Og hva sa så forbundet?

— Det første de gjorde var å kontakte bedriften for å få detaljene i saka før de kontakta meg! Mens det tok ei hel uke før jeg blei innkalt til forbundet, hadde de hele denne tida løpende kontakt med bedriftsledelsen. Når jeg endelig fikk snakke med forbundstoppene fikk jeg kjeft for å ha laget løpeseddel om saka!

SLAVEKONTRAKT

Neste stoppested var nå forliksrådet. Bedriften hadde etterhvert skjunt at oppsigelsen var klart usaklig, og administrerende direktør mente jeg burde ha jobben tilbake og full erstatning. Men — på en betingelse, jeg

måtte skrive under på en rein slavekontrakt i tillegg. Bare hør: «Eventuelle gjentakelser av beskyldninger og oppfordringer av lignende art, i prøvetiden eller senere, vil medføre at bedriftsledelsen øyeblikkelig vil måtte ta spørsmålet om fortsatt ansettelse opp til vurdering.»

Jeg tok øyeblikkelig kontakt med LOs jurister og forklarte at jeg selvfølgelig ikke ville gå med på dette «forliket». Deres oppfatning var imidlertid at jeg hadde oppnådd så mye som jeg overhodet kunne ønske meg og gav uttrykk for at de syntes det var rart at jeg ikke godtok dette forslaget!

Alt tyder på at forbundet ikke vil forfølge saka videre. Dette forteller alt om hvilken side forbundspampene i Næring og Nytelse står på. Ikke en kjeft har ymta fram på om misnøye med arbeidet mitt — likevel dropper forbundet saka! Dette kan ikke karakteriseres som annet enn åpent spill på kapitalistenes side, slutter Mustad-arbeideren.

Elektrisk Bureau:

De oppsagte må få tilbake

Den 23. mars ble 9 arbeidere ved Elektrisk Bureau sparka fra jobben. Bedriftens begrunnelse for oppsigelsene var «de spontane aksjonene fra de ansatte» som hadde sett seg lei på «bråkmakere og plageånder». Bedriften var nødt til å bøye seg for «de ansattes krav» og fjerne de 9 fra bedriften. Bak dette s.k. spontane kravet skjuler det seg imidlertid en nøye planlagt og vel forberedt kampanje, satt i scene av bedriftsledelsen og forhandlingsutvalget i klubben på EB. Denne kampanjen har hittil ført til at 1 arbeider har blitt politisk oppsagt (den 9. februar), 3 arbeidere er blitt suspendert fra klubben (den 28. februar) og altså i siste omgang, oppsigelsene av de 9. Aksjonene på EB kom som et resultat av over et år med press, løgner og trusler mot de ansatte

I den siste tida har det vært mange eksempler på åpen og skjult terror mot arbeidene, en av de oppsagte ble trua med politi av fabrikkssjefen, hovedtillitskvinnen på EB på Etterstad reiv i stykker et forslag til støttevedtak fra de ansatte, folk er blitt slept bort til stemplingsklokka for å streike, streikelederne på Majorstu-fabrikken gikk og slo av maskinene til fremmedarbeidere og ga dem

uten forklaring beskjed om å streike osv.

Aksjonene på EB hadde aldri det minste med frivillighet eller spontanitet å gjøre. Det inngår som en del av en landsomfattende plan for å fjerne all opposisjon fra bedriftene, lagt opp og dirigert fra toppen i LO og NAF, og var fra ende til annen et resultat av grove angrep på arbeidernes demokratiske rettigheter. Den eneste gangen oppsigelsene ble

demokratisk behandla blant de ansatte (på Etterstad), ble det gjort et flertallsvedtak for at alle skulle få tilbake jobbene sine.

Det taler sitt tydelige språk at dette vedtaket aldri ble gjort kjent på resten av bedriften. Tvert imot ble det hevdet at det var et flertall for oppsigelsene. Klubbformannen på EB, Tore Hellum har utmerka seg som en av de verste løgnere og antidemokratene under hele kampanja. I godt selskap med ny-nazistene og deres bakmenn, har han blant annet hevdet at AKP burde forbys. I forbindelse med suspensjonene uttalte han til Aftenposten at det var synd at de 3 var ferdige med prøvetida si, slik at de ikke kunne fjernes fra jobben. Det skulle vise seg at dette ikke var noen alvorlig hindring for å gi dem sparken. For at bedriftsledelsen og forbundet skulle gå fri, har arbeidene blitt pressa til å gå til aksjonene. Under trusler om oppsigelse, suspensjoner og svartelisting har arbeidene blitt brukt til å dekke over pampene og direktørene. Da det var klart at det ikke fantes noen saklige grunner til oppsigelsene, var dette den eneste muligheten til å få de 9 sparka.

Den offisielle begrunnelsen har vært at de skal ha plaget sine arbeidskamerater, og at de har drevet grov sjikane av tillitsmennene. Den virkelige forklaringen er at de har satt fingrene på noe av undertrykkinga og oppkjøpsystemet på bedriften. At de har tatt opp saker som akkordsystemet, at den forrige klubbformannen tok jobb som arbeidsformann før han gikk av som klubbformann og støtte til

En av Elektrisk Bureaus avdelinger

Ta LO-kongressen i mai alvorleg!

I tida 22. til 28. mai skal LO har ny kongress. Mellom dei tinga som skal opp er valg av ny formann etter Aspengren, eit handlingsprogram for LO samt ei heil rekkje med forslag som er innsendte.

LO-kongressen kjem i ei tid av skjerpa klassekamp. Året som gjekk var det største streikeåret på svært lenge. Politiske oppseiingar har auka i omfang, kampvillige arbeidrarar har vorte sparka frå jobben eller dei har vorte suspendert og ekskludert frå fagforeningar eller av forbunda.

Nazistane har trappa opp den kriminelle verksemda si. Det grovaste dei har gjort til nå er mordattentatet mot Oktober-butikken i Tromsø. Samstundes driv nazistane på med å få godkjent partiet sitt, Norsk Front.

Det er ut frå denne stoda me må sjå kongressen til LO.

Dette er to saker som har vore diskutert i ei heil rekkje med foreiningar og klubbar. Det har resultert i fleire framlegg om forbud av Norsk Front og framlegg som tek sterk avstand frå NAF sitt opplegg om å sile

arbeidarar politisk før dei vert ansatte.

Begge desse krava er så sterke at til og med einskilde forbund har støtta dei.

Men LO-leiinga har gått mot begge framlegga! Dei er ikkje mot eit forbud av det

nazistiske Norsk Front sålenge det er rom for partiet innafor lova! Og LO-leiinga seier at dei ikkje kan blande seg inn i dei reglar som NAF har internt!! Slik godkjenner LO-leiinga yrkesforbudet for progressive og kampvillige arbeidrarar.

KAMP MOT SVART VEDTAK MOT AKP(m-l)!

6 medlemmer i avdelingsstyret i avd. 108/6 av NTL i Trondheim har som ein-skilde personarsendt inn eit framlegg om at medlemmar av AKP(m-l) skal nektast medlemskap i LO og forbunda som er slutta til. Det er heilt opplagt at LO-leiinga er heilt for eit slikt framlegg. Det det står på er om dei vågar gå inn for det offentleg. NTL-leiinga, som har gått i spissen for eksklusjonar og suspensjonar av progressive, har ikkje våga å gå inn for framlegget. Det har uttalt at dei «er i tvil om lovligheten av en slik bestemmelse»!

Men om eit slikt framlegg skulle gå gjennom, så vil det vere eit alvorleg slag mot

alle kampvillige arbeidrarar som står i opposisjon til LO-leiinga. All opposisjon vil verte stempla som «AKP» og så står det bare att å ekskludere. Avvis dette svarte lovframlegget!

SILING AV DELEGATAR

Det er ikkje nokon grunn til å tru at LO-kongressen kjem til å verte prega av progressive arbeidrarar. Til det har LO og forbunda bygt ut eit altfor effektivt silingsapparat. Dei aller, aller fleste av delegatane kjem til å vere trufaste medspelarar til Aspengren og LO-toppen.

Om det skulle kome nokre SV'arar eller revisjonistar frå «NKP», så vil dei ikkje utgjere nokon opposisjon til leiinga. Det høgste dei kan drive det til er nokre «kritiske» merknader her og der. Det var på det viset SV sin tidlegare faglege «kanon» Ragnar Kalheim fungerte då han var på den siste LO-kongressen.

FORMANNSVALG OG HANDLINGSPROGRAM

Det skal vere valg av et-

terfølgar til Tor Aspengren. I ei tid nå har ymse borgaraviser drive spekulasjonar om kven det skal verte. Ein av dei mest sannsynlege kandidatane skal etter borgarpressa vere Tor Halvorsen. Han er kjent for å ikkje stå det minste tilbake for Aspengren når det gjeld reaksjonære standpunkt. Han kjem nok, om han vert vald, til å trække nøyaktig etter fotefara til han som går av. Men uansett kven som vert vald til formann, så er det heilt sikkert at det kjem til å verte ein arbeidrararistokrat av same merket som den nåverande LO-leiinga.

Handlingsprogrammet har LO-leiinga alt trykt ferdig eit framlegg til. Heile framleggjet er gjennomsyra av store tomme fraser. Her og der freistar det å slengje seg på populære krav, men det heile er fullstendig rundt og uforpliktande. Det er og ein del åpent reaksjonære tiltak i framlegget. Framlegget seier at det ikkje er prinsipielt for samordna og kombinerte oppgjer. Til tross for dette vert det utelukkande argumentert

for denne oppgjerforma.

Eit anna døme på innhaldet i framlegget er der det vert snakka om sentralisering. LO-leiinga har oppdaga at det ikkje er så bra med denne sentraliseringa, og så foreslår dei tiltak for å gjere det lettere for folk å flytte heimstadene sine. Ikkje ein plass finn ein noko om det som er det viktigaste: arbeidsplassar der folk bur!

VEL KAMPVILLIGE DELEGATAR!

LO-kongressen er ein viktig kongress. Vedtak som er fatta der kan få mykje å seie for klassekampplina i fagrørsla. Om LO-leiinga vinn fram med si «ugras»-luking og får velsigning frå kongressen, kan dette få alvorlege resultat.

Det er viktig at LO-kongressen vert diskutert på arbeidsplassane. Og der det er mulig må det veljast progressive delegatar. Det er eit kraftig slag mot LO-leiinga om dei får hard og konsekvent motstand mot sine reaksjonære tiltak.

VELG FOLK SOM STÅR PÅ KLASSEKAMPLINA TIL DELEGATAR!

Jobben!

streikende arbeidere. Alle de som nå er sparka fra EB har representert en opposisjon til bedrifts- og klubbledelsen I et intervju i Dagsrevyen uttalte klubbformannen at han nå regna med at det ville bli ro og arbeidsfred på bedriften og i klubben. Det han mener med ro er at ingen lenger skal ha retten til å reise kritikk og forslag i klubben. Han håper å ha knebla all opposisjon ved å sparke dem som har gått i spissen for å ta opp arbeidernes krav.

Det som har skjedd på EB er en prøve på hvor langt det er mulig å gå i den påbegynte terrorkampanja mot kommunister og kampvillige arbeidere. Målet er å kriminalisere alle som våger å ta til orde mot bedriftsledelsen og klubbledelsens samarbeidspolitikk og å gjøre terror og åpne trusler til gangbar mynt i fagbevegelsen.

Hoveddelen av de ansatte på EB ønska aldri at de 9 skulle sparkes. Det viser vedtaket fra Etterstad og bl.a. det faktum at 10 arbeidere på en avdeling på Etterstad sa opp jobbene sine i protest mot oppsigelsene. Det er helt avgjørende at det reises en storm av protester mot «fei-dem-utkampanja» og forsøket på å innføre yrkesforbud. Det som har skjedd på EB viser klart at målet er å kneble og terrorisere hele arbeiderklassen til taushet.

Protester mot oppsigelsene på EB!

Økonomisk og politisk støtte kan sendes til Solveig Lillehaug, postboks 26, Ankertorget, Oslo 1.

Still «forsvars»ledelsen på tiltalebenken!

Soldater i Bodø har fått opprørsloven opplest på ei kompanioppstilling! Årsaken er at de har protestert mot bruken av et livsfarlig militært kjøretøy. Det dreier seg om M 621 som best kan sammenlignes med en lastebil. Over hele landet blir M 6'en brukt til å frakte opptil 23 soldater på en gang. Forsvarsledelsen nekter å utstyre disse bilene med veltebøyler, men nå sier soldatene stopp! I fjor blei en soldat drept og to lemlesta etter at en M 6 hadde gått rundt. Støtt soldatenes rettferdige kamp!

Fredag 4. mars gikk soldater i Kp Bodø til boikott av det livsfarlige personellkjøretøyet M 621. Boikotten er fra offiserene møtt med beskyldninger og snakk om sabotasje for å sverte den rettferdige kampen. Gjennom harde forhør på opptil 4 timer har de prøvd å knekke soldatenes kampvilje. En soldat er blitt trua med å måtte bli igjen i leiren 3 måneder etter dimmisjon! 19 soldater er blitt trua med fra 5 til 10 dagers vaktarrest — etter dimmisjon!

OPPDIKTA «SABOTASJE»

Offiserene prøver nå å få det til å se ut som om vi har sabotert enkelte biler ved å ødelegge dem med vilje. På standene blir framsatt uten frugg av bevis og er sjølsagt

blank løgn. Akkurat som vi skulle trenge å arrangere ei ulykke for å begrunne vårt selvfølgelige krav!

Under forhør prøvde militærpolitiet å knekke en person gjennom direkte å anklage han for å stå bak «sabotasjen». De påsto de hadde to vitner, men kunne sjølsagt ikke legge fram disse vitnene.

Påstanden om «sabotasje» er blitt framstilt i to lokalaviser og i distriktsradioen. Her er et klipp fra Nordlandsposten 7. mars: «Presseoffiseren (Ob. ltn. Borre Andersen, red. anm.) vil ikke bekrefte at det dreier seg om en aksjon i dette tilfellet, men det synes for oss som alt tyder på det, og at dette kan henge nøye sammen med mistanken om hærverk.»

Dette er en aksjon for å anklage soldater som har deltatt i boikotten for å stå bak «sabotasjen».

OPPRØRSLOVEN FOR SOLDATENE!

Torsdag 10. mars ble alle som hadde deltatt i boikotten innkalt til et møte med kompanisjefen. Han leste opp militære straffelov § 46 som omhandler «gjentatt ordrenekt.» Videre leste han opprørsparagrafen som gir grunnlag for 6 års fengsel! Han trua med at hvis saken ble sendt til høyere militær myndighet eller sivil rett, ville vi i beste fall risikere høyere refs — i verste fall sivil straff. Han oppfordra oss derfor innstendig om ikke å anke!

100 KRONER I BOT

Han sa han skulle være «human» mot oss å ville gi oss 100 kroner i bot. Dette oppsummerer vi som en seier — han tørte ikke å gjøre alvor av truslene om å la oss sitte i bua etter dimmisjon!

rode garde korrespondent

INGEN STRAFF!

Vi må gå imot alle straffer for denne rettferdige aksjonen. Med truslene om hva som ville skje hvis vi anket friskt i minne, godtok 17 stykker boten. 2 har anka til sivil rett fordi de mener de ikke kan bli straffa for å nekte å gå opp i en bil som er livsfarlig.

Purken prøver å plukke ut enkeltpersoner som skal ha oppfordra til boikott. Det er temmelig sikkert at det vil bli reist tiltale mot 4 soldater. Vi protesterer mot denne kriminalisering av

soldatenes rettferdige kamp!!!

Godta ingen straff!

FORSVARsledelsen ER DE VIRKELIG KRIMINELLE!

Hvem er de virkelig kriminelle i denne saka? Er det soldatene som vil verne om sine egne liv? Eller er det forsvarsledelsen som daglig jager tusener av soldater opp på en dødsfelle av en bil?

KJEMP FOR RETTEN TIL Å AKSJONERE!

Korrespondent

Nazibande ved Bodø flystasjon knust!

Mange har sikkert hørt om Oivind Lorentzen, han som var på jakt etter kommunister i Bodø sist høst og stakk ned en 18 år gammel gutt. På den tida var Lorentzen soldat ved Bodø flystasjon. Men Lorentzen dimma før tida fordi han «folte seg trua» på flystasjonen, og har siden fortsatt sin fascistjakt på kommunister i Tromsø.

Men Lorentzen var ikke aleine ved Bodø flystasjon. Han hadde en gjeng rundt seg som støtta ham og politikken hans. Den politiske lederen i denne

gjengen var J.P. Askevold. Askevold trente sjøl med kniv på rommet, men turte aldri bruke kniven slik Lorentzen gjorde. Men Askevold støtta Lorentzen varmt også etter mordforsøket: «Hva er vel en liten kniv mot væpna revolusjon!»

Askevold hadde hengt opp det gamle sørstatsflagget på brakka. Dette flagget er symbolet til den fascistiske organisasjonen Ku-Klux-Klan i USA. KKK står for ekstrem rasisme og forfølgelse av fargede i USA i dag og en av lederne har stått fram og bl.a. fortalt

hvor høyt han beundra Hitler. Sørstatene som hadde dette flagget opprinnelig kjempa jo som kjent for å opprettholde slaveriet i USA.

Flagget ble anmeldt til befalet, men offiserene mente at flagget var helt OK. Da tok 10—12 soldater ved flystasjonen saka i si egen hånd. De troppa opp på rommet til Askevold og forlangte at flagget skulle ned. Da Askevold ikke ville rive i stykker flagget sjøl, gjorde soldatene det!

Vi anti-fascister ved Bodø flystasjon har erfart at net-

topp slike aksjoner er nødvendig mot fascister som Lorentzen og Askevold. Både Lorentzen og Askevold dimma før tida. De syntes plutselig Bodø flystasjon var blitt en utrivelig plass. Det finnes ingen nazi-gjeng ved Bodø flystasjon i dag!

Korrespondent ved Bodø flystasjon

rode garde korrespondent

Fascistflagget er borte fra Bodø flystasjon!

Folket bygg det nye Kampuchea!

Kampuchea er eit land av bønder. Omlag 90% av folket er bønder.

På grunn av at landet har vore okkupert har jordbruket vore svært tilbakeleggende. Då franskmennene var der, var dei berre interessert i å utvikle dei greinene av jordbruket dei kunne tene mest på. Det franskmennene var ute etter var gummiproduksjonen.

Jordbruket var på den tida på line med jordbruket i middelalderen i Europa. Ikkje ein gong plog var det alle bøndene som hadde.

Eit anna viktig problem var vannkontrollen. I monsunstida kunne heile avlinga regne bort, under tørka forsvant til og med elvene slik at ikkje noko kunne gro.

Under frigjeringskrigen øydela USA-imperialismen landet. Meir enn 80% av fabrikkar, verkstader og plantasar nær fronten vart øydelagt.

Mellom 65 og 70% av gummiplantasjane vart øydelagt, meir enn 80% av jordene og risområda og likså mykje av skogane vart øydelagt.

Utanom dette vart bruer, vegar og jernbanar øydelagt.

Det er på bakgrunn av dette ein må sjå den enorme innsatsen folket i det frigjorte Kampuchea har gjort for å bygge opp igjen landet sitt.

RISKAMPANJER

Ris er eit av dei viktigaste jordbruksprodukt. Det har vore kampanjer for ei stortilt auka av risproduksjonen. Folket i Kampuchea seier sjøl: «Har vi ris har vi alt.»

For å dyrke ris treng ein masse med vann. Derfor har det vore store arbeid i gang med å bygge nye vanningsystem. Over heile landet er det bygd vannkanalar. For at det skal vere mogleg å nytte moderne og mekanisert utstyr er kanalane laga snorrete, og dei kryssar kvarandre i rett vinkel. Den lengste kanalen er 100 km lang og 4 m brei. Kanalane dannar flrkanter på 1 x 1 km. Desse stykkene vart så delt i mindre kanalsystem på til dømes 100 x 100 m.

KOOPERATIVER

Over heile landet er det oppretta kooperativer i jordbruket. Overalt er det mykje grønnsaker, kring husa og nedetter elvene. Kvar familie har nokre høns og hunder. Oppdrett vert drive i stor stil etter vitskaplege metodar.

Forsyningane med fisk og slat har og gjort kvalitative framsteg.

HELSETENESTA

På grunn av den amerikan-

ske krigføringa lei folket i Kampuchea under fleire sjukdommar. Spesielt var mange råka av malaria. Det har vore kampanjer mot malariaen og det er nådd store framsteg i kampen mot denne sjukdommen.

I dag vert alt vann kokt før det er drukke. Kvart kooperativ har si sjukstue. På distriktsnivå er det oppretta hospital kor det vert laga både tradisjonelle medisinar og syntetiske medisinar. På hospitala er det og kirurgisk avdeling.

UTDANNINGA

Store delar av folket i Kampuchea var tidlegare analfabetar. Særskilt på landsbygda var dette utbrett. På grunn av dette har ikkje den høgare utdanninga vore prioritert etter frigjeringa, det viktigaste har vore å lære heile folket å lese, skrive og rekne.

Det skal opnas tekniske skular i Phnom Pehn og i andre sonar, regionar og distrikt. På desse skulane har det praktiske arbeidet ein viktig plass. Det har vorte bygd verkstadar i kvar bransje. Her kjem elevane for på same tida både arbeide og studere.

ALLE TEK DEL I ARBEIDET

I Kampuchea vert det ikkje tillete at det skal utvikle seg eit skikt av toppleiarar i staten eller det militære som er fjernt frå den kvardag resten av folket lever i. Alle kadre frå ministrar ned til kommune og landsby nivå tek del i produksjonen etter at dei har utført sine eigne oppgaver.

I den revolusjonære haren gjeld dei same reglane. Alle, frå dei øverste ansvarlege og ned til dei menige mannlege og kvinnelege soldatane tek del i produksjonen.

KAMPUCHEA HAR STOR INTERNASJONAL STØTTE

Frå den 16. til 20. august i fjor heldt dei alliansefrie landa sin 5. toppkonferanse i Colombo på Sri Lanka. På

denne konferansen deltok 86 land, utenom dette deltok 10 land og 12 organisasjonar som observatørar og 7 land var inviterte som gjester.

På denne konferansen vart det veteke ein eigen resolusjon om Kampuchea. I denne resolusjonen vert sigeren til folket i Kampuchea over den amerikanske imperialismen helse varmt. Vidare i resolusjonen heiter det mellom anna: «Konferansen vil på nytt gjenta si uoppløyslege støtte til den kampen folket og regjeringa i Kampuchea fører for å få økonomien på fote igjen og byggje eit nytt, framgangsrikt samfunn med eit verkeleg demokrati.» Og vidare: «Konferansen helsar varmt den viktige og raske framgangen som folket og regjeringa i Demokratiske Kampuchea har vunne på desse områda.»

Dette syner at Kampuchea er eit lysande døme på eit lite folk sin urokkelege kamp mot imperialismen, og at landet nyt stor respekt blant dei andre landa som kjemper mot imperialismen.

At dei borgarlege avisene i Noreg som til alle tider har forsvart imperialismen sine åtak mot Kampuchea, nå rasar fordi imperialismen lei nederlag, er ikkje rart. Dei er nemleg livredde det strålende dømet Kampuchea er.

Reaksjonær ganda for å Kampuchea

Gjennom dei to åra som har gått etter frigjeringa av Kampuchea er det fleire løgner som hardnakka har vore spreidd av reaksjonen i Noreg. Ei av desse løgnene er at det etter frigjeringa har vorte store massakrar i Kampuchea.

DEI SKITNE KNEPA I AFTENPOSTEN

Ein leiar i Aftenposten frå 9/3 i fjor er så grov at han må fram i lyset igjen. Der står om massakrane og kva pris folket i Kampuchea har «betalt»: «At fanatismen ikke er forbi, det viser en uttalelse fra en av de militære ledere som erklærer at det nye Kambodsja kan klare seg med 1 million innbyggere. Før krigen lå folketallet på 6,8 millioner.» Dette er ei medviten forvrenging av kva som er sagt. Jan Lundvik er sekretær i

leiareren vert påstanda om at 800 000 har mista livet etter frigjeringa, bragt til torgs. Aftenposten syner til ei undersøking den franske avisa Le Monde skal ha gjort. Dei artikkane Aftenposten syner til har vore offentleggjorte på norsk i vekeavisa Dag og Tid. Dette førte til skarpe reaksjonær og sterk kritikk av Dag og Tid. Resultatet vart at Dag og Tid ei tid etter skreiv at artikkane ikkje burde vore offentleggjort.

Under den diskusjonen som var i Dag og Tid kom det fram ein del ting som syner kven som står bak artikkane.

Han som skreiv det som stod i Le Monde er ikkje nokon av dei faste Sørøst-Asia-korrespondentane i avisa. Han er ein katolsk misjonær som heiter Francois Ponchaud. Etter frigjeringa måtte han dra frå Phnom Penh. Nå driv

Kambodsja-aksjonen

DET farligste av alt er å tie stille, sier blakop Alex Johnson, som sammen med en rekke kjente nordmenn har stillet seg i spissen for en aksjon i Phnom Penh har gjennomført et folkemord av historiske dimensjoner i sitt lille tanks at politiske ledere kan avbryte en sosial og historisk utvikling, fele alt det gamle til side og så starte helt på nytt — så å si fra null — har i løpet av to år drept ufattelige offere også i Kambodsja.

I en slik situasjon er det prisverdig at en gruppe nordmenn vil påta seg oppgaven med å spre informasjon om forholdene i landet — og det er avgjørende at et parti som SV ikke bare har avslått å være med, men har angrepet selve ideen bak «Aksjonen for fritt Kambodsja».

Ei rekke reaksjonære folk som alltid har forsvart USA-imperialismen sitt åtak på Kampuchea, har nå samla seg for «å redde» Kampuchea. I spissen står tidligere sekretær i DNA,

Haakon Lie, biskop Alex Johnson og Aftenposten. Gamle løgner vert som nye for desse folka, noko denne leiareren i Aftenposten tirsdag 5. april er eit godt døme på.

svensk UD. Han har vore i Kampuchea og snakka med leiarane der. Han sier på spørsmål frå det svenske tidsskriftet Vietnambulletinen om kva langsiktige problem Kampuchea slit med: «Framfor alt befolkningstilveksten. I dag bor det ca 8 mill. mennesker i Kampuchea, et stort land med få innbyggere. Ieng Sary sa at målet var å få en befolkning på 15 mill. Mangelen på arbeidskraft er stor — noe som er særegent til å være et u-land. I denne sammenhengen vil jeg også si at de artikler som er skrevet om «blodbad» i Kampuchea bygger på uttalelser som er misforstått eller feiltolka. Når kampucheanerne sier at de kan klare seg med en million mennesker, betyr det at de kan klare en hvilken som helst oppgave hvor få de enn er, ikke at de holder på å likvidere resten.»

Dette syner kva slag simple knep Aftenposten nyttar for å sverte Kampuchea.

LØGNA OM 800 000 LIKVIDERTE

Men Aftenposten gir seg ikkje med dette. I den same

han ein organisasjon som har som formål å sverte Kampuchea. Opplysningane får han frå ei gruppe i Thailand. Leiareren for denne gruppa er ein mann som heiter Venet, han er og katolsk prest og sto Lon No nær.

Han som omsette artikkane til Ponchaud til norsk, måtte ta sjølkritikk for at dei vart prenta. Om påstandane til Ponchaud om at 800 000 skal ha mista livet skriv han då:

«Eg har leitt det eg har kunna for prov etter påstandane frå Ponchaud. Særleg Le Monde, men også elles overalt. Rett nok ikkje noko systematisk plying av de store utanlandske avisene men det eg har rokke.

Eg har ikkje funne de minste prov for at 800 000 eller for den del 500 000, ska vere utrydda pga han dlingane til det nye styret landet.»

Slik går det når ein skal g slike ville løgner etter saumane, dei held ikkje. Men Aftenposten har ikkje prenta noko slags av sanning, dei er berre ute etter å hette folket og regjeringa i Kampuchea.

løgnpropa- sverte det frie

Klipp fra Dag og Tid der han som oversette Pon-

«SVARTE KOBRAER»

I januar i år kom det nye hetsartiklar i borgarpressa. Då heitte det at soldatar frå Demokratisk Kampuchea hadde gått over grensa til Thailand og massakrert 30 thailandske innbyggjarar, dei fleste kvinner og barn. I det konservative Hong Kong bladet Far Eastern Economic Review kom det etterpå ein artikkel som avslørte kven som eigentleg sto bak, nemleg ei gruppe leiesoldatar frå «Khmer Serei» eller «Svarte Kobraer». Dette er nokre restar av fascisthæren til Lon Nol. Frå leirar i Thailand feristar desse leigesoldatane å kjempe mot Kampuchea.

Massakrane fann plass i Aranyaprathet-området. Her finns det ein «Svarte Kobra» leir på omlag 300 soldatar.

Ein død angripar vart funne etter hendingane. Den døde var kledd i grøn uniform lik den dei svarte kobraene nyttar, ikkje ein svart slik soldatar frå Kampuchea har. Vidare hadde han underklege laga i Thailand, eit militærbelte av USA-fabrikat og ein amerikansk rakettkastar. Far Eastern Economic

chaud-artiklane tek sjølkritikk.

Review seier om dei svarte kobraene at dei er villige til å gå svært langt for å sette Kampuchea i vanry.

SV MED PÅ HETSEN

At borgarpressa heng seg på alle moglege rykter og løgner for å sverte Kampuchea er berre ventande. Men dei er ikkje aleine. Leiaren i SV, Berge Furre har og slengt seg på. Furre skriv i Aftenposten 8. desember i fjor at han var «djupt uroleg» over meldingane frå Kampuchea om at det nye styret grip til terrormetodar som faktisk liknar på kva regimet til Lon Nol gjorde!!! Og vidare skriv han: «Dersom så mykje som ein brøkdelen av det som er meldt er sant er det all grunn til å reagere skarpt». Furre prøver ikkje å finne ut sjøl kva som skjer, han godtar meldingane borgarpressa prentar og er «uroleg»!! Med dette set Furre seg sjøli bås med NÅ, Morgenbladet, Aftenposten og alle dei andre reaksjonære som er livredde for at det heroiske føredømet til frigjeringskjempene i Kampuchea skal spreia seg.

Kva skjer i Kambodsja?

Av Berge Furre

Herr P. Strømman spør i Aftenposten 30/11-76 kva og meiner om meldingane om terror og undertrykking i Kambodsja.

Er det djupt uroleg over desse meldingane som sær ut så akutt det nye styret grip til terrormetodar som faktisk liknar på den undertrykking dei gamle forfalle USA-støtta regimet lauze på. Det må verka sorg og vonbrøt blant nordmenn om det viser seg at dei som vart borgarkrigen i Kambodsja ikkje viser større humanitet og vilje til forsoning enn dei sigerherane i Europas borgarkrigar i vårt hundreår gjerne har vist.

Det kan innvendast mot desse meldingane at nokre kjem frå dei som tapte borgarkrigen, og som knapt kan finna sine overlevande i terror og undertrykking nokon stad på kloten. Det kan innvendast at andre meldingar kjem frå flyktningar i Thailand som er i

ein desperat situasjon, og som ropar høgt i von om at nokon skal høyra og opna grensene sine for dei. Det kan innvendast at slike kjelder til vanleg ikkje er seriøse pålitellege. Vennskapsbandet Norge-Kambodsja avviser med brei penn alle negative opplysningar frå Kambodsja. Dei verkar ikkje overtydande.

Dersom så mykje som ein brøkdelen av det som blir meldt er sant, er det all grunn til å reagere skarpt. Så lenge regjeringa i Kambodsja kjemmer framme nærast hermetisk, har ingen grunnlag for å seia at ikkje nokon av det som blir meldt er sant.

Så lenge regjeringa i Kambodsja ikkje innseier skuldningane på ein overtydande måte, eller opnar landet for utanlandske journalistar, som Vietnam gjorde, må dei finna seg i at vi som trurde vi støtta Kambodsjas folk i krigen mot fascistane og imperialistane i uro spør om dei vi støtta fører folket inn i ein ny tragedie.

Det er maktfullgjernande for oss å finna meir ut om kva som skjer

Berge Furre.

Folket i Kampuchea nyt stor respekt blant landa i den 3. verda. For desse landa er Kampuchea eit lysande døme på at eit lite land kan slå attende ei stor imperialistmakt. Men imperia-

lismen har og mange støtte-spelarar som er livredde det dømet Kampuchea er. Berge Furre, leiar i SV er ein av dei som har hengt seg på den reaksjonære hetsen.

Intervju med representant for PAC:

Ungdom i spissen for frigjøringskampen i Azania

Fascistene er desperate! Ungdom er vilt jaga i byene – politiet skyter rett inn i tilfeldige ungdomsmasser. Fascistene kaster folk ut fra 15. etasje og kaller det sjølmord!

Det er kamerat Mfansekaya Gqobose, representant for Pan Africanist Congress (PAC) som sier dette i et intervju med Røde Garde. PAC er den ledende frigjøringsbevegelsen i Azania, det sørligste landet i Afrika.

16. juni i fjor gjorde studenter og skoleelver opprør i Soweto. Unger helt ned til 8 år var med i kampene mot rasistpolitiet. Den hvite befolkninga utgjør bare 13% av den totale befolkninga. Likevel er de herrer ober 87% av jorda og sitter med hele den politiske makta i landet. Dette finner ikke folket seg lenger i! Med støtte fra arbeiderorganisasjonene kjemper ungdommen i Azania en hard kamp for å frigjøre landet fra fascismens og imperialismens grep. Opprøret starta som en kamp mot bruken av rasistenes språk, Afrikaans, i skolen. Med dette var bare et signal til å starte kampen. I dag er opprøret blitt til en allomfattende politisk kamp. Folket tenker i dag bare på en ting – Azania skal bli fritt og demokratisk!

SOWETO – ET VERDENS-HISTORISK OPPRØR

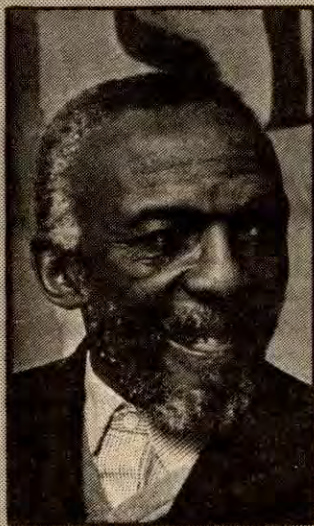
Med opprøret i Soweto har folket vårt tatt et nytt langt steg på veien mot frigjøringa. For første gang i historia står nå nemlig alle de undertrykte folkegruppene i landet sammen i ett mektig opprør. Under alle tidligere opprør har rasistene klart å spille rasene opp mot hverandre; hvite arbeidere mot svarte arbeidere, mulatter

mot svarte osv. Nå har folket gjennomskua denne taktikken og kjemper sammen mot den felles fienden.

— Hvilke krav stiller folket?

— Som jeg sa er opprøret nå blitt et allomfattende politisk opprør. Parolene som blir stilt er «Makt til folket!», «Frihet til folket!», «Land til folket!», «Solidaritet med nye uavhengige afrikanske land!» og «Frihet for alle politiske fanger!»

Ved siden av dette kjemper folket en hard kamp for å få benytte sitt eget navn på sitt eget land – Azania. Rasistene kaller landet «Sør-Afrika» og har lagt ned strengt forbud mot å bruke ordet «Azania». Dette forbudet forhindrer ikke stadig større deler av folket å ta i bruk landets egentlige navn.

SKYTER VILT INN I UNGDOMSMASSENE

— Mange ungdommer har måttet flykte ut fra Azania på grunn av politifølgelsen. Mange av dem har tatt kontakt med PAC utafor grensene. Jeg kan derfor fortelle det norske folket om kampene i Soweto utfra førstehåndsmateriale fra ungdom som sjøl har vært med i kampene.

Da opprøret brøyt ut 16. juni i fjor, prøvde rasistene først å skremme ungdommen til «dydighet». Da dette ikke nytta sendte de opprørspolitiet ut i biler fullasta med våpen. Da de

første skuddene smalt, bøyde ikke ungdommen seg for terroren – de svarte med å trappe opp kampen! Store ungdomsmasser angrep fascistenes oljehaller og banker – i enkelte tilfeller blei politifolk drept! Dette gjorde fascistene fullstendig desperate. De skøyt vill inn i ungdomsmassene, oppsøkte tilfeldige hus hvor det bodde ungdommer og likviderte mange på denne måten. Denne terroren har ikke kneket opprøret, men mange ungdommer er tvunget på flukt i Azania. Mange har også måttet reise over grensene. Her tilslutter de seg frigjøringsbevegelsene for å få trening til å dra tilbake til Azania for å ta opp igjen kampen.

— Hva med den andre frigjøringsbevegelsen, African National Congress (ANC)?

— Noen av de unge frihetsskjempene har sjølsagt gått til ANC, men den absolutt største delen har kommet til vår organisasjon. Vi har også mange eksempler på at ungdom som først har oppsøkt ANC siden har kommet til oss. Årsaken til dette er den sterke revisjonistinnflytelsen i ANC. ANC nekter ungdom som tar kontakt med dem å oppsøke PAC. I stor grad sender de ungdommen til treningsleirer i Sovjet, andre land i Øst-Europa og til Angola.

— Progressive gymnasiaster foreslo at pengene som blir samla inn gjennom «Operasjon Dagsverk» 1977 skulle brukes til arbeidet med å skrive Azanias historie. Ei slik historie skrevet av folket sjøl eksisterer ikke i dag. Hva synes du om dette?

— Det ville være flott! Fascistene og imperialistene prøver å innbille folket i Azania at det ikke har noen sjølstendig historie. Ei slik historiebok ville derfor være av uvurderlig betydning for å sveise folket sammen. Det ville virkelig være en torn i øyet på USA-imperialismen og den sovjetiske sosial-imperialismen som begge ønsker å underkue vårt folk. Folket i Azania vil aldri glemme ei slik gave fra ung-

dommen i Norge!

— Fortell litt om hvordan det er å drive politisk arbeid under fascismen.

— All politisk aktivitet som tjener folket er forbudt. PAC og ANC er forbudt, og all politisk aktivitet må foregå illegalt. Kommer politiet over ei gruppe på mer enn 4 personer som snakker om politikk, bærer det rett i arresten! Når vi så veit at det å komme i politiets hender i dag er ensbetydende med døden, skjønner vi hvor vanskelig det er å drive politisk arbeid. Har du først blitt arrestert er det uten betydning hva du sier til politiet – torturert blir du i alle fall. Når sadistene har holdt på så lenge at du ikke lenger er i stand til å gi noen som helst informasjon, kaster de deg rett og slett ut av 15. etasje i torturbygninga!

Offisielt kalles alle disse bestialske mordene «sjølmord». Politiet påstår at ofrene har kastet seg ut av vinduet i stedet for å snakke. Det hører med til skuespillet at «bekymra» parlamentsmedlemmer tar saka opp som spørsmål til politisjefene. Svaret som blir gitt er at alle som blir tatt er kommunister og at den kommunistiske ideologien forbyr alle å rope noe for politiet. Dette skal liksom gi en «logisk» forklaring på alle «sjølmordene»!

— Har du noen råd til norsk ungdom som vil drive solidaritetsarbeid med folket i Azania?

— Ved siden av medisinsk og økonomisk hjelp til frigjøringskampen, yter dere oss best støtte ved å trappe opp kampen mot deres «egne» undertrykkere! Den beste støtten til vår kamp ville være om dere tok makta ut av hendene på kapitalistene i Norge som støtter fascismen i Azania. Dere må bygge solidaritetsarbeidet på prinsippet om proletarisk internasjonalisme – vi kjemper en felles kamp for å knuse all undertrykking!

Asbjørn Elden skriver roman om klassekampen i Norge —

Røde Garde med utdrag fra

1. mai 1908 i Trav

Asbjørn Elden er verkstedarbeider i Moss. Ifjor ga han ut ei diktsamling på Oktober Forlag, og nå er han i gang med ei bok om klassekampen i Norge fra slutten av 18 hundre-tallet fram til i dag. Arbeidstittel på boka er "To slags folk i Travelfoss". Denne boka vil komme på Per Sivle forlag. Med Eldens tillatelse trykker Røde Garde et utdrag fra boka.

Stenarbeidernes Forening kom seg ikke til å arrangere 1. maidemonstrasjon i 1907. Det vart vedtatt å gå i 17. Maitoget med en plakatt: For 8 timers arbeidsdag! Dessuten hadde foreninga fest om kvelden, med tale av en mann fra NAF, og en deklamasjon av to medlemmer av Travelfoss Sosialistiske Ungdomsforening. Festen var åpen for medlemmer med hustruer eller «allerede offentliggjorte forlovede», står det i møteprotokollen fra 4. Mai.

Entre var 75 øre for menn, 60 øre for kvinner. Mennene fikk et glass punsj, kvinnene fikk limonade. Det var dans etter programmet, festen vart en suksess.

På et foreningsmøte først i April i 1908 vart det bestemt at Stenarbeidernes Forening skulle arrangere 1. Maidemonstrasjon for første gang i Travelfoss.

Det vart valgt en komite, det var mye som skulle avklares.

Kona til Anton Plassen, Guri, f. Bratten, gleda seg til å gå i demonstrasjon, ho ville støtte mannen sin. Også den 9 år gamle Randi ville være med. Anton snakka så mye med familien sin om arbeidererrøsla.

Så var det noen i komiteen som mente at dette var tull. Det skulle være et arbeider-tog, bare arbeidere. Kvinnfolk og unger hadde ikke noe der å gjøre.

Anton hadde bare tilfeldig nevnt familien i komiteen. De vurderte hvor stor tilslutning det kunne bli, så nevnte han familien. Nå vart det diskusjon om dette.

Jamen, det er vel heile klassens demonstrasjonsdag? Jo, men det var en arbeiderdemonstrasjon, ikke etslags borgertog, som 17. Mai.

Hvordan er det med kvinnfolka som arbeider på fiskekompaniet da, skal dem være med?

Ja, dem er jo arbeidere — men dem vil ikke likevel, dem er religiøse.

Enn om f.eks. lærer Klungtveit vil være med, skal han få, det?

Pøh, han har åtte timers dag allerede, han.

Alvor og vrøvl om hverandre. Den eine linja var klar: Dette er en arbeiderdemonstrasjon. Vi skal gå i takt og det kan ikke kvinnfolk og unger. Lærere angår oss ikke, de er ikke arbeidere.

Anton viste at Randi ville bli skuffa. Han kjempa og kranla hardt og seigt for den andre linja: Toget er en demonstrasjon av alle som er av arbeiderklassen, eller holder med arbeiderklassen. Vi trenger ikke gå i takt.

På medlemsmøte 21. april vart det stort fleirtal for at toget skulle være fritt for alle. Medlemmene skulle «pålegge hustruer og barn og delta», ifølge protokollen. De måtte ha et rødt flagg.

Han som var mest imot at kjerringer og unger skulle være med i toget viste råd: «Vi kjøper en meter rødt silketøy. Kjerringa mi kan falle det, ho har symaskin.» Ogslik vart det.

En steinhogger fra Tistedalen som var en kjent agitator skulle holde talen på bankplassen etter demonstrasjonen, og festtale om kvelden.

Ungdomslaget øvde inn to sketsjer: «Vend våpnene mot fienden, soldater!» og «Den lure stupeige».

Et forslag om en plakatt med «Årlig ferie med lønn!» vart nedstemt. Det ville vekke latter med en plakatt om åtte timers dag og en med krav om ferie i samme

tog, meinte flertallet.

Nedstemt vart også «Ned med religion!» Den fikk bare fire stemmer.

Toget skulle gå fra porten på steinhoggeriet og opp til møtet på torget, utafor bankens og Brugets kontorer.

Det var 47 som starta opp kl 8 om kvelden, med det røde flagget og de to plakatene i spissen. 11 slutta seg til underveis, noen unger gikk i kjølvatnet.

1. MAITALE

«Dette tog av arbeidere, kvinner og menn, unge og eldre, har en mening, det er en demonstrasjon. Toget har gått fra den harde arbeids-

plassen, der steinen hogges. Det har gått opp hit, til bankens og fabrikkereis administrasjonskontorer.

Dette, kamerater, er vegen arbeiderklassen skal gå i historia. Fra våre arbeidsplasser, der lønsslaveri og undertrykking rår, skal klassen gå til rikdommens og maktens kommandohøyder og erobre disse. Da kan vi befri vårt arbeid fra lønsslavevilkår. Dette er vår veg, det er klassens veg i historia.

I mellomtida, under denne lange marsjen fra slaveri til frihet og verdighet, vil mye bli forandret. Herrene vil lære å respektere oss, ja, de vil lære å frykte oss arbeidere. De vil lære vår

styrke å kjenne, solidaritetens styrke.

Derfor vil herrene måtte forbedre våre kår etterhvert. De vil øke lønsslavens lønn, uten å avskaffe lønsslaveriet. De vil gi oss små friheter og rettigheter, uten å gi oss frihet og rett. Men sin makt over oss gir de ikke fra seg godvillig.

Vi må aldri tro, kamerater, at denne bedre lønn, at disse små friheter og rettigheter, er arbeiderklassens endelige mål. Tror vi det, gir vi opp kampen for klassens endelige seier. Da mister vi snart igjen fordelene vi har vunnet undervegs, når de ikke frykter oss lenger. Og da er vi uten fremtidsmål som klasse.

Hva er vårt mål? Kamerater, vi er sosialister! Det er vår faste og usvikelige overbevisning at den klassen som med sitt arbeid og dyktighet skaper alle verdier i verden, den klassen, og bare den, skal styre og fordele disse verdiene.

Arbeiderklassen er den klassen som med sin skapende kraft bringer verden fremover. Til og med nå, da arbeidere er undertrykt av kapitalen, da arbeidet suges ut av snyltere. Arbeiderklassen skal derfor bestemme i hvilken retning, på hvilken måte, verden skal gå fremover.

Dette er målet for arbeiderklassens kamp. De fordeler vi vil vinne undervegs, f.eks. åtte timers dag og bedre lønn, de er gode. De er verdt å kjempe for.

Han snakka en del om lønnskamper, fagorganisering, streiker. Om nødvendigheten av å støtte og hjelpe streikende kamerater økonomisk, «da kan de ikke sultes tilbake til arbeidet med bøyde nakke, som

God og lettlest revolusjonær roman

Romanen «Moren» av Maxim Gorki er nylig kommet ut i to bind på Oktober Forlag. Gorki skreiv «Moren» i 1906. Romanen blei straks forbudt i Russland og kom ikke ut før etter Oktober-revolusjonen. Men boka blei smugla inn i landet og sirkulerte blant folk. Også blant arbeiderne i Vest-Europa fikk «Moren» en veldig utbredelse.

En klassisk roman om arbeiderklassens kamp mot undertrykking, for sosialisme og frihet.

Handlinga er fra tida rundt revolusjonen i 1905. Boka skildrer de revolusjonæres arbeid i tsar-Russland: Den illegale organiseringa, spredning av propaganda og arbeidet blant arbeider- og bondemassene. Undertrykkinga er grusom, tsarens politi er overalt og prøver systematisk å

utrydde de revolusjonære. Men «sannheten kan ikke drepes», sjøl den harde undertrykkinga hindrer ikke at massene slutter opp om de revolusjonære.

Romanen er en hyllest til kommunistenes grenseløse hengivenhet for revolusjonens sak. Den forteller om offervilje og utrettelig arbeid, den lærer oss om grunnlaget for revolusjonens seier i Russland.

Svensk Oktober med bok om den kommunistiske ungdomsbevegelsen

«Dokument från den internationella koomunistiske ungdomsrörelsen» kan bestilles fra I. Tronsmo A/S Boks 6897, St. Olavs plass, Oslo 1. Sendes i oppkrav. Vi holder til i Kr. Augustsgt. 19 i Oslo — velkommen!

I denne boka er materiale frå den kommunistiske ungdomsrøsla samla. Material som for ein stor del ikkje tidlegare er gjeven ut på skandinaviske språk.

Dokumenta omhandlar oppgåvene for det kommunistiske ungdomsforbundet og ungdomsforbundet sitt forhold til partiet. Boka inneheld kongressdokument frå Komintern og frå den kommunistiske Ungdomsinternasjonalen sine ulike kongresser. I tillegg tekstar av Lenin, Stalin og Enver Hoxha.

Materialet er av stor betydning for ein kvar kommunist og progressiv og det rettar seg naturlegvis spesielt til unge kommunistar. Studier av dette materialet gjev forståing for det kommunistiske ungdomsarbeidet. Bruk boka!

Revolusjonære arbeidersongar ha dei med deg kvar du går!

Oktober forlag har gjeve ut 79 songar i boka «Raud Front! Revolusjonære arbeidersongar». Det har vorte ei framifrå bok — ei bok vi treng for å halde liv i arbeidarkulturen og styrka han. I boka finn du klassiske arbeidersongar som «Internasjonalen», «Arbeidsmannen» og «Komintern», songar frå Spania, Vietnam, Kampuchea, frå Kina og Albania, frå kampen mot fascismen og frå dagens kamp i Noreg mot kapitalisme og imperialism og sosialimperialisme.

Nokre av songane finn du på «Ridderslag», ei dobbel-LP som plateselskapet MAI har gjeve ut. Den er fin berre å høyra på og kan og vera ei hjelp når du skal lære deg songane i boka.

«Raud Front!» er ikkje ei bok du skal lesa og så setja i bokhylla. Nei, denne boka er til for å brukast. Ha ho med deg i veska eller i lomma kvar helst du går, på møte, demonstrasjonar, stand, festar til kameratar og på sommarleirar. Kjøp gjerne ein bit kontaktplast og sett på omslaget, så held ho lengre.

Arbeiderklassens kultur er eit mektig våpen i klassekampen. Lite sveisar folk betre saman enn ein god revolusjonær song. Vi kan ikkje synge oss til revolusjon i Noreg, men entusiasmen og kampmotet songane gjev oss, kan vi ikkje vera utan.

boka:

elfoss

slaver».

Han forklarte at «kamerater», det var alle arbeidere i heile landet. Gruvearbeidere i Kongsberg var like mye kamerater som våre naboer på Bruget. «Ja, alle arbeidere i hele verden er våre kamerater, og vi er deres. Arbeiderklassen er lik overalt, undertrykt, utbyttet og uten herredømme. Men med verdens sterkeste våpen i hendene, solidariteten!»

Han snakka om hvor nødvendig det var å bygge opp arbeidernes eget parti. «Ikke for å konkurrere med Venstre og Høire om gode stolene på stortinget. Men også der skal sosialismens røst høres, ikke engang der skal borgerne slippe unna.

Dessuten skal våre representanter fortelle arbeiderklassen alt de får vite om politikernes kjeltringstreker i stortingets komiteer og korridorer: «Våre representanter er forpliktet overfor arbeiderklassen, ikke borgernes lover og taushetsregler.

Men først og fremst skal arbeiderklassens eget parti holde den sosialistiske ideen og klar, partiet skal lede klassens kamp.»

Han nevnte at han var glad for å se kvinnene i toget, ved sine menns side. Bare sammen kan vi seire, kvinnes frihet er en del av arbeiderklassens frihet.

«Og barna skal være med i klassens demonstrasjoner. De er vår fremtid. De skal tidlig lære å akte og ære den klassen de tilhøre, og kjempe for dens vel, ja for dens seier. Som disse våre yngste kamerater kanskje får oppleve.»

Målet for vår kamp, kamerater, som uttrykkes i den røde fane som i dag løftes over hele verden, det

er arbeiderklassens fullstendige herredømme over frukten av dens eget arbeid. Ja, herredømmet over menneskehetens fremtid til de arbeidende masser.

Dette betyr å erstatte kapitalistenes urettferdige diktatur med arbeiderklassens, med proletariatets rettmessige diktatur. Et diktatur av det arbeidende flertallet over det snyltende fåtallet. Vår frihet og rett må beskyttes, når den er vunnet. Dette betyr revolusjon. Herrene går ikke frivillig avkall på sitt diktatur over arbeiderklassen. Leve alle arbeideres rettferdige kamp! Leve revolusjonen! Leve det forenede proletariat i alle land!»

Etterpå sang ei gruppe fra ungdomslaget Internasjonale, fra banktrappa. Alle sang med. De sto rett opp og ned, med luer og hatter i handa, generte og rorte.

Randi Plassen, sju år, var rausprengt i ansiktet, det var nesten umulig å la være å gråte. Det var høytidelig i kjerka, men ikke slik. Nei, ikke på noen måte slik. For dette var hennes eget, det kjente ho. Ho kjentes som ho var bittelita og kjempestor samtidig. Så gikk alle hver til sitt.

75 år siden arbeiderdikteren Nordahl Grieg ble født

I år ville Nordahl Grieg vært 75 år. Ja, og hva så?, kan du spørre, er det noe å bry seg om? For gjennom skolen har vi fått det bildet av Nordahl Grieg, som borgerskapet ønsker å opprettholde. Vi har lest dikt om kongen, og «i dag står flaggstangen naken blant Eidsvolls grønnende trær» – bare i en bisetning har det blitt nevnt noe om at han også hadde en del «forvillende tanker». Lærebøker og litteraturhistorier gjør sitt beste for å underslå at Nordahl Grieg sto i spissen for den anti-fascistiske kampen i 30-åra, at han i ei tid da mange «radikale» forfattere blei glødende anti-kommunister, sto fast på kommunismens standpunkt.

• Nordahl Griegs holdning til det sosialistiske Sovjet var klar. I åra 1933 til -35 var han sjøl i Moskva og lærte Sovjetstaten å kjenne. Han innså tidlig at Sovjet var det mest pålitelige bolverk mot imperialismen og nazismen, og lot seg aldri vippe av pinnen av den rabiante hetsen som «radikalere» som Sigurd Hoel og Arnulf Øverland og hele det øvrige borgerskapet spydde ut. Mot hetsen mot Moskva-prosessene, svarte han: «De samme dødsdommene mot

de spanske generalene, og hundretusener av liv hadde vært reddet».

• I 1936 starta Nordahl Grieg tidsskriftet «Veien fram». Det kom ut i to år og hadde den kommunistiske internasjonals (KOMINTERN) parole om enhetsfront mot fascismen som ramme. I dette bladet og andre steder kjempet Nordahl Grieg utrettelig mot fascisme og krig. Synet hans på krigen var klart: «For oss i dag er krigens lover klare, det er den kapitalistiske

kamps siste konsekvens. Lammert av sin egen lov-messighet, går dette samfund mot undergangen.» og «La oss aldri et øieblikk glemme: fascismen holdes i reserve, også i vårt land».

• Borgerkrigen i Spania var også en viktig kampsak for Nordahl Grieg som for alle kommunister og progressive i 30-åra. Gang på gang tok han opp nødvendigheten av støtte til det heltmodige spanske folket og avslørte hykleriet i den norske regjeringas reak-

sjonære forbud mot norske arbeideres deltakelse i borgerkrigen samtidig som den prata om «humanitær hjelp» til Spania: «I disse dager sendes en rekke ambulanser sydover til Barcelona, la oss huske at ambulansen skal brukes efter at bombene er falt. Likkister er det også, rett betenkt, bruk for ved en slik situasjon. Likkister til Spania! det er den humanitære hjelpes siste, konsekvente parole. La oss istedenfor reise folkekravet: luftvernkanoner til Barcelona. Muligens er det imot den humanisme som elsker nederlaget, men det er vel også menneskelighet i å si: det har vært nok blod, nok lik for vår medfølelse, og nu må vi redde noen levende.»

Romanen «Ung må verden ennå være» (1938) hvor Nordahl Grieg oppsummerer den politiske situasjonen i verden i slutten av 30-åra, og tar et sviende oppgjør med den borgerlige humanismen, er et storverk innafor norsk litteratur. Det samme gjelder skuespillet «Vår ære og vår makt» fra 1935. Her tar Nordahl Grieg opp den norske skipsfartens rolle under første verdenskrig. Klaseskillene og den uforsonlige motsigelsen mellom arbeiderklassen og borgerskapet under kapitalismen, kommer her klart fram. For mens 1200 sjøfolk mista livet i denne krigen satt redene trygt på land og høsta enorme profitter.

Disse bøkene skal vi kjempe for å legge opp som pensum på skolene; og vi skal sloss for at de nevnte sidene ved Nordahl Griegs forfatterskap får sin rettmessige plass i litteraturundervisninga. For det er kommunisten og antifascisten som utgjør hovedsida av dikteren Nordahl Grieg, og vi skal hedre ham på 75-årsdagen ved å ta i bruk denne diktninga hans i klassekampen, og bryte borgerskapets bilde av den ufarlige Nordahl Grieg.

Fra et ungdomsstevne som de kommunistiske ungdomsforbunda i Norden holdt i Göteborg 29. august 1937. Nordahl Grieg i midten med mørke klær.

r fra Oktober –

Rockedebatten: «Lat hundre blomster blomstre» eller «Lat ugraset gro»

Eg tykkjer rockedebatten har stagnert. Argumenta til dei som er for rocken er gong på gong vorte plukka frå kvarandre. Også etter at dei börja bruke «marxistiske» omgrep og «analyse» for å lage ein overbygning for forsvaret sitt av dei stilartene som går under omgrepet «rock».

Innlegget til Tor i forrige nummer av RG tykte eg lukta litt vondt. Han vrir og vregjer på marxistiske omgrep og eg trur at utgangspunktet hans er at han liker rock og at han ut frå dette freister lage seg ei analyse som ikkje berre forsvarer rocken, men kjører han opp som proletær og noko vi lyt satse på. Men vi er kommunister og progressive og vi dømmer ikkje ting etter om vi sjølve, personleg liker/misliker dei. Vi må undersøke om tinga tener folket og arbeidarklassen, eller om dei spreier borgarleg gift. Berre når vi skjønar at også vi er sterkt påverka av

borgarskapet sin smak og ideologiske innverknad og kritiserer slike ting hos oss sjølve og andre, kan vi ha ei vetskapsleg, kommunistisk haldning til slike fenomen som t.d. rock. Og vi kan analysere skikkeleg utan å la resultatet vere gjeve på førehand p.g.a. personleg smak.

Det kunne vere freistande å gje seg ut i ein lang og flokete polemikk mot Tor, når han kjem med så mange lettbeinte utsagn som han gjer. Det krev til dømes meir enn eit kort innlegg for å prove at det er ei falsk myte at rocken er musikken til den amerikanske arbeidardommen. Eg voner RG-redaksjonen kan få nokon til å forske litt på dette og trykkje eit elge innlegg seinare om dette. Eg vil berre ta fatt i tre saker der eg meiner Tor kjem med analyse som slett ikkje har noko med marxisme å gjere.

1. Trotskisme i kultursynet.

I innlegget sitt skriv Tor: «Det er forresten ikke bare rocken som er reaksjonær, men hele den rådende kulturen ...» Tor seier altså med reine ord at all kultur er borgarleg. Dette er nett det som Trötsky sjølv sa. Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung har forlengst plukka frå kvarandre slikt tøv (sjå t.d. Yenantalen til Mao). Det som kanhende er den største faren med dette synet, er at vi får eit liberalt syn på kultur; «alt er jo borgarleg, så då er det ikkje så nøye kva vi spelar eller sprer til folk». Det er klart at kritikk og sjølvkritikk har dårleg grobott under slike vilkår!

2. Fornekting av klassekampen på kulturen sitt område.

Tor håner Fiskvik avdi han våger spørje: «For hvilken klasse?» Fiskvik hevder et prinsipp som er heilt rett om ein vil vere kommunist og tene folket.

Tor har ei uklår utgreiing om at arbeidarklassen sin kultur vil utvikle seg i takt med at det subjektive medvetet til arbeidarklassen veks. Mao har i «Om motsigelsen» sett namn på slik filosofi. Det er klart at denne utviklingsteorien gjer klassekampen overflødig! «Kamp mellom liner er ikkje nausynt, bit for bit skal den historiske utviklinga løyse alle problem.» Vi kjenner synet att frå DNA, frå «KUL» og andre borgarlege organisasjonar.

3. Erobringsteorien.

Denne teorien har mange variantar. Tor sin er slik: Vi kan ikkje la borgarskapet rå med rocken aleine. Om vi «utvikler» rocken politisk, vil han verte eit livsfarleg våpen mot borgarskapet...

Eg såg helst at dette ikkje vart ein diskusjon om vi kan bruka element frå rocken. Sjølv sagt kan vi det! Vi kan jamvel bruke element frå Wagner i visse samanhang

om det er særskilte ting vi vil ha fram. Eg meiner spørsmålet stiller seg slik: Kan dei ulike stilartane som vi kallar rock erobres frå borgarskapet og verte eit våpen for arbeidarklassen? Med andre ord – skal vi satse på rocken? Dette er eit viktig filosofisk spørsmål.

Kan vi erobre/ta over ein stilart frå eit imperialistisk borgarskap og gjere han progressiv, ja, jamvel revolusjonær? Eg meiner det er uråd. Mao avviser eit slikt syn i Yenantalen, men for at vi skal verte overtydde i praksis vil eg be folk studere utviklinga til den svenske musikkkrøsla og også utviklinga av den delen av den norske musikkkrøsla som har stått for ei «folke rock»-linje. Vurder dette opp mot Mao sin inndeling folkeleg, progressiv og revolusjonær kultur. Truleg vert det trongt om rom for desse fenomena her!

Amun

RAUD FRONT!

Revolusjonære arbeidarsongar

«RAUD FRONT! Revolusjonære arbeidarsongar», Oktober forlag, 25 kroner. Kjøp boka, bruk ho og sprei ho til vener og kjente.

1917 — 1977 — Oktoberrevolusjonen 60 år:

LA OSS LÆRE AV LENIN

Den 26. januar 1924 streiket norske arbeidere i fem minutter. Lenin var død. Arbeiderne holdt hodet løftet i fem minutters stillhet til ære for den mannen som hadde vært et lysende eksempel for arbeiderklassen i alle land. Han sto i spissen for oppbygginga av et kommunistisk parti i Russland, for oktoberrevolusjonen som skapte den sosialistiske Sovjetstaten, for utviklinga av proletariatets diktatur i Sovjet og for kampen mot den imperialistiske 1. verdenskrig.

I dag når Sovjet påny er styrt av fascistiske tsarer, og er blitt den mest aggressive imperialistiske supermakta i verden, lever Lenins lære og eksempel videre. Ikke som et minnesmerke, men som praktisk rettesnor for handling, som et viktig våpen for vår kamp mot all imperialisme, revisjonisme og for sosialismen.

Du som mener at det er feil at noen få tjener seg rike på andres arbeid, som mener at arbeidsfolk burde ha makta i Norge, og som er villig til å ta i et tak for å nå dette målet — det er for deg Lenin har skrevet verkene sine! Du må sette deg ned å lese — det du synes er vanskelige ord som proletariatets diktatur og revisjonisme, vil bli forklart — og du vil stå 100 ganger bedre rusta til å arbeide i fagforeninga, på skolen eller på ungdomsklubben, både for de daglige kampsakene og for sosialismen.

I en tale ved Lenins død, sier Stalin: «Lenins storhet består først og fremst i at han skapte sovjetenes republikk og derved viste all verdens undertrykte masser i praksis at håpet om frigjøring ikke er forgjeves, at godseierne og kapitalistenes herredømme ikke er evig, at arbeidets rike kan skapes gjennom de arbeidendes egne anstrengelser, og at det må skapes på jorden, ikke i himmelen. Derved vakte han frihetshåpet i arbeiderne og bøndernes hjerter jorden rundt. Det er også forklaringen på at navnet Lenin er blitt det mest elskede navn blant de arbeidende og utbytta masser.»

Historia om Lenin er først og fremst ei historie om klassekamp. Han blei født i 1870 under tsardømmets tyranni i Russland, og i arbeidet med å bygge opp en kommunistisk bevegelse var han og kameratene hans stadig utsatt for fengsling, forvisning og landflyktighet. Men Lenin lot seg langt fra kue. Da han blei fengsla i 1895, nytta han tida i tsarens grusomme fengsel til å skrive det første forslaget til et kommunistisk parti-program — han skreiv det med melk mellom linjene i ei medisinsk bok.

Før han blei fengsla, dannet Lenin «Kampforbundet for arbeiderklassens befrielse» i Petersburg. For

første gang i Russland begynte nå arbeidet med å smelte sosialismen sammen med arbeiderbevegelsen. Under Lenins ledelse vendte de revolusjonære seg fra bare å studere marxismen i små grupper til en storstilet agitasjon blant massene for å oppildne og støtte dem i kampen for forbedra kår og for å vinne dem for sosialismen. Lenin har sagt om dette arbeidet at det var den «første alvorlige kimen til et revolusjonært parti, basert på arbeiderbevegelsen».

TROEN PÅ MASSENE

Under tsardømmet var det vanlig at «uønska» folk blei sendt i forvisning til Sibir. Lenin blei ramma av dette flere ganger. Denne tida brukte han til å gjøre undersøkelser spesielt om bøndernes leveforhold. Ut i fra dette utvikla han mye viktig teori om hvordan sosialismen skulle nås. Han adskilte seg aldri fra massene, men interesserte seg ivrig for alle deres problemer, og hadde en ubøyelig tro på deres skapende kraft. Stalin sier: «Herav kommer Lenins forakt for dem som ville se på massene ovenfra og ned og ville belære dem etter boka. Herav kommer det at Lenin utrettelig slo fast: En må lære av massene, finne betydningen av deres handlinger, omhyggelig studere de praktiske erfaringer fra massenes kamp.

Tro på massenes skapende kraft — det er det samme særmerke ved Lenins virksomhet som gjorde det mulig for ham å finne betydningen av de spontane krefter og lede deres bevegelse inn på den proletariske revolusjons baner.»

I UTLANDET, MEN ALDRI FRAVÆRENDE

Tsarens folk innså raskt at Lenin var den farligste av de revolusjonære for dem, og Lenin måtte dra i landflyktighet. Fra utlandet leda han arbeidet med å bygge opp

den første revolusjonære landsomfattende avisa «Iskra» — en nødvendig faktor for å organisere og samle de ulike revolusjonære gruppene i landet. Oppbygginga av partiet, kampen for at det skulle stille seg på en ekte revolusjonær, marxistisk linje, og forberedelsene til revolusjonen, leda Lenin for en stor del fra utlandet. Men aldri isolert fra den russiske virkeligheten. Gjennom brevveksling holdt han seg informert og flere ganger våga han livet og reiste tilbake for sjøl å gjøre undersøkelser og veilede kamerater.

Og da Oktoberrevolusjonen brøyt ut var han på plass. Da utfolda han for alvor alle sine evner som organisator, teoretiker og kjempende revolusjonær. Han holdt alle revolusjonens tråder i sin hånd og som et fyrtårn losa han arbeider- og bondemassene fram til seieren og proletariatets diktatur.

Sjøl sagt blei han det sosialistiske Sovjets første leder, og like sikkert sto han i spissen også for klassekampen etter revolusjonen, for oppbygginga av den sosialistiske økonomien og mot de vettskremte imperialistenes rasende angrep på verdens første arbeiderstat.

MOT MARXISMENS SVIKERE

Gjennom hele Lenins liv sto ikke bare klassekampen mot de åpne tsaristene og imperialistene i sentrum. Like hard og uforsonlig kamp førte Lenin mot ulike borgerlige grupper som under dekke av å være «revolusjonære» prøvde å føre den revolusjonære bevegelsen på avveier, og mot gjerne ideer i de revolusjonæres egne rekker, mot folk som ikke bare påsto de var revolusjonære, men marxister og kommunister, men som ikke hadde mer til felles med marxismen enn streikesabotøren og karrieristen Bjørgulv Froyn har det i dag.

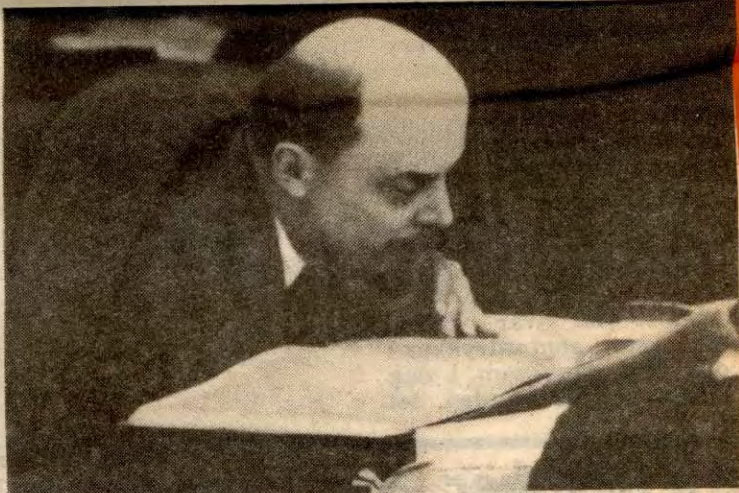
I 1902 skreiv han «Hva må gjøres» der han går kraftig imot slike folks reformistiske ideer om hvor et parti må organiseres og arbeide for å kunne lede den sosialistiske revolusjonen. Og i «Staten og revolusjonen» tar han et sviende oppgjør med ulike grupper revisjonister — folk som påstår de er marxister, men som forvrenger marxismen til det ugjenkjennelige — som ligner til forveksling dagens revisjonister i «NKP», SV, KUL og KAG. I stedet legger Lenin fram det korrekte marxistiske synet på revolusjonen, den sosialistiske staten, det borger-

lige «demokratiet» og proletariatets diktatur. Og i «Venstre-kommunismen — en barnesjukdom» fra 1920 tar han opp kommunistenes forhold til fagforeningsarbeid og parlamentariske valg i polemikk mot de samme typene av «marxistiske» svikere.

MARXISMEN/ LENINISMEN

Lenin var en sann marxist. Hele hans liv og arbeid er en virkeliggjørelse av Marx' ord om at marxistene ikke kan bli stående ved å fortolke verden, men må gå videre for å forandre den. Grunnen til at vi i dag kaller den kommunistiske teorien marxisme-leninisme er ikke at Lenin på noe område har forandra Marx' teorier. Nei, han har tvert imot ført dem videre, gjennom å sette dem ut i livet ved å gjennomføre en sosialistisk revolusjon og starte oppbygginga av sosialismen i Sovjet, gjennom de verkene vi alt har nevnt, og gjennom å utvikle teorien om kapitalismen i imperia-

lismens epoke. Dette siste kan vi lese om i boka «Imperialismen» fra 1917. Her viser Lenin oss hvordan den gamle konkurransekapitalismen har utvikla seg til monopolkapitalisme og imperialismen og hvordan imperialistmaktene stadig må prøve å løse motsigelsene seg imellom med krig om nye markeder. På dette grunnlaget kunne han avsløre revisjonistene i den 2. Internasjonale som forsvarere av imperialismen når de preika om «fedrelandsforsvar» under 1. verdenskrig. Nei, sa Lenin, bare den sosialistiske revolusjonen kan gjøre slutt på krigene, når den knuser all imperialisme. Derfor reiste han parol «Krig mot krigen, vend krigen til revolusjon». Under 1. verdenskrig nytta han disse lærdommene i praksis og resultatet av krigen var Oktoberrevolusjonen i 1917 og det sosialistiske Sovjetunionen. Når supermaktene Sovjet og USA i dag ruster til krig, skal vi studere Lenins lære og være godt rusta til å møte krigen.

— «Dere kan bare bli kommunister når dere beriker deres viten med kunnskap om alle de skattene som menneskeheten har skapt» — sa Lenin i en tale om ungdomsforbundets oppgaver. Lenins lære er en viktig del av den kunnskapen vi må skaffe oss. Resten av talen om ungdomsforbundet finner du i bind III Oktobers Lenins serie.

Rudolf Nilsen: RIDDERSLAG

Vi har en verden å vinne og ikke en time å miste. Så skulle vi famle i blinde og spikre oss selv en kiste?

Husk, vi er folket som murer et vern med den venstre hånden mens fienden ligger og lurar og venter vi oppgir ånden.

Så skulle vår høyre hånds verge være en rusten klinge? Nei, tro flytter ingen bjerge og kan ikke seiren bringe.

Muren, vårt vern, er partiet. Men sverdet det er: Lenins lære! Og er du til kampen viet da skal du sverdet bære.

BESTILLINGSSEDDEL FOR LENIN-SERIEN

Jeg bestiller med dette abonnement på Lenin-serien i 12 bind, fra og med det første bindet som kommer.

Av de binda som alt er kommet ut, ber jeg om å få tilsendt følgende med samme rabatt som resten av serien:

bind 11: «Venstre-kommunismen»

bind 2: Hva må gjøres?

bind 6: Imperialismen

Jeg ønsker gruppeabonnement med eksemplarer av hvert bind.

Jeg forplikter meg til å betale for hvert boksending innen 14 dager etter at bokene er kommet til meg. Prisen jeg skal betale for hvert bind er bokhandelsprisen med 15% rabatt.

Navn

Adresse:

Postnr./sted:

Send slippen inn til Forlaget Oktober, boks 6875, St. Olavs pl., Oslo 1 — eller lever den til din Oktober-bokhandel eller Oktober-kommisjonær lokalt.